

שְׁלֹמֹה רִבְּרָדְזִין יִהְיֶה בְּרוּךְ הוּא



ג'וד פוי כהיאר

יככ חילק כהיאר

גנ"ג כהיפיד רוחני נ"ל כבב'ג

כהיפיד של גוף, יפה נאמה כהנא דילג'יד

ףס כחוויאת אכט'ת'אליך

ספ' כו' ו' אכט' אלמי...!



אותיות על אבן

נעה אלפסי

בגיל צעיר למדתי את הא' ב'
אחרי שלמדתי שה' זה גמל גדול
התחלתי הרבה לשאול
כיצד מתחברות אותן אותיות
שביחד נראות ככ מוזרות

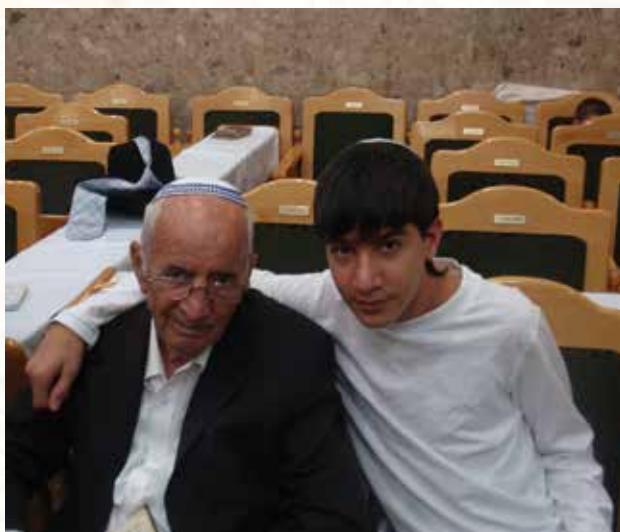
לאט לאט התחברו האותיות למילויים
אחר כך למשפטים
בבית הספר כבר התחלה לכתחוב סיפורים
בתיכון חיבורים
באקדמיה גם קראוינו כמה מאמראים
כמה כח יש למילים

עברו 30 ימים
ואנו רискנו אותן מילים
אותן אותיות על אבן
אבן כבדה ולבנה
אבן שהחליפה את מקומך
אותיות מעוגלות שהרכיבו את שמן
שהזיכרו שהיית ואני

'ואני יודע שבם יש גל אחד שהוא שלי' חיברו האותיות
יש גל אחד שהוא שלנו
שהיה שלנו
עכשו הוא בגין עדן
ולנו מה נשאר...
אותיות על אבן

כוכה של תפילה

תפילה אמיתית היא תפילה שבוקעת מהלב
תפילה של סבתא באה מותך כאב,
התפלה באמונה ובדבקות לבורא עולם
שיישלח רפואה שלמה לחולי ישראל.
התפלה תפילת הדיה כשלג החלים,
לא מכבר התפלה שישמור עליו האל
cashirat בצבא הגנה לישראל.
ועכשיו, התפלה מהולה בדמעות,
גַּל שلنנו היה ואיננו עוד
והתפילה שנוטרה היא לעילו נשמה...



באחד מסיפוריו סבתא לבת שירות לאומי סיירה:
"יש לי נסיד בשם גל, היה מפקד בצנחים, בהשבעה בכוון ניגשו אליו הורי החילים והוא לו מאוד
שודאג כל כך לילדים שלהם, הייתה לי שמחה לבב.
כחולתה הייתה לי מאוד קשה, תקופת לא קלה, לא חשבתי שזה יהיה סופה..."

הנכד הבכור שלי גל האחוב,

היינו בקשר קרוב החל מבר המצווה שלו כשהיהتي איתו בכוטל ולאחר מכן הוא לנו שיחות נפש عمוקות ודיברנו בטלפון לא מעט.

כשנתים לאחר מכן הוא גם בחתונת קרינה ושלו עם כל המשפחה.

מצאנו תמונות שלו מהחתונה, השנה לאחר מכן בחופש הגדול זמננו אותו אלינו לחיפה לשבועיים שבהם הוא עבד בדף שלנו. העובדים שלי היו ממש מאוהבים בו וגם גל היה מרוצה מאד וננהנה להיות איתנו.

קרינה ואני היינו בכל האירועים שלו החל מגיוסו לצה"ל, סיום הטירונות בצתנים בכוטל ואחר כך באירועים נוספים בצבא ובחוריות הקראטה.

באוטו זמן המשיכו השיחות שלנו על תולדות משפחתיינו ועל תוכניות לעתיד. מה ירצה ללמידה ומה לעשוה בחינם. אנו סייכמנו שהוא יבוא איתי לגרמניה לראות מהיכן צמחנו. אבל אז בפתאומיות תפסה אותו המחלה. והensus שלנו נדחה ולבסוף לא התקיים. כשלג היה בטיפולים קרוב ל-3 שנים ביקרנו אותו בזמן וניסינו לעודד אותו. קרינה ואני היינו גם בזמן פטירתו בבית החולים, מאז עדין לא התאוששנו ואני רואים את גל לנגד עינינו יומם יום.

הייתה לגל האופטימיות המשפחתית שהכל יסתים בטוב וכך חשבנו גם אנחנו. אין דבר גרווע מזה שהורים קובריםילד ביחס זהה צער. מאז פטירתו של גל אני בקשר יומם יומי עם בני הבכור מיכה שסובל מאד, ואין נחמה.

זכרו של גל ישאר לעד במשפחה ובקרוב כל מי שהכיר אותו.

סבא אורן



לגל האהוב,

חשבתי לעצמי איזה גל אני זוכרת ואיזה גל לא ימוש מליבי.

היתה בר סקרנות למדוד דעתה להספיק לבלוע את העולם.



הכרתי אותו לראשונה כשבאתי עם סבא שלך אתה היה תלמיד בחטיבת הביניים ואני הייתה מורה. והוא לנו הרבה נושאים משותפים לשיחה על מורים מקצועות וחוויות, לעיתים קיבלת ממנו גם עצות. סבא שלך ואני ליוינו אותו בשירות הצבאי שלך בצעננים, אנחנו לכל הטעקים והיינו מאד גאים בר.

הו לך לך הרבה תוכניות לעתיד וכבר התחלה להגישים אותנו אבל המחלה האורורה גדעה אותן.

הו במהלך המחלה הרבה רגעים אופטימיים. אני זוכרת שהיינו אצלך בבית החולים כשהיית בבידוד ולחדור לנכשנה חבורה של בחורים ששרו וניגנו לך. אלה היו רגעים מלאי תקווה כי לאחר הנגינה קיבלת עירוי בחזרה את התאים שהיו אמורים לחולל שינוי ולגרום למחלה לסגת והיינו מלאי תקווה ובוטחים שתחלים.

אתה היה אופטימי ואמרת בכל פעם הטיפול הבא יצליח.

עד תישאר בליבי מתגעגעת אליך בלי סוף.

קרינה

גָּל הַיָּקָר

אני זוכר את היום בו נולدت. השמש זורחה והשמים היו כחולים ללא ענן. יום מקסים ונדייר בחודש דצמבר.

גם אתה היה מקסים ונדייר באופייר החזק, בנסיבות שהפגנת במצבים שונים וקשיים, אך יחד עם זאת בעל חוש הומור. עלייז, צוחק ומקובל על כל משפחתי, חבריך ומכרייך.

היה ברך טוב המשמר למלאיכים והרעתת את הטוב הזה על כל סובבך.

במאבק במחלה האורורה הפגנת את אופייר בנסיבות ובאפשרויות שהפגנת ממש עד לרגע האחרון.

הshareת אחראי תהושה של "קבלנו מעט מידי זמן איתך ורוצחים עוד ממך בלי סוף", אך יחד עם כך אישיותך המייחודת והויתר נשארת איתנו לעולם.

טוב הלב והטוהר שלך מאירים את דרכינו בכל אשר נלך.

מתגעגעים אליך,

אניה, עידן, יונתן ובנימין

גָּל שְׁלֹנוּ,

קשה לנו מאוד לדבר עליך בלשון עבר.
זה מרגיש לנו כאב ועצוב לכתוב עליך ואתה לא
אתנו.

אתה, שידעת לשומר על קשר אישי עם כל בני
המשפחה.

שהמשפחות והביחד הייחודיים ממן...
באירועים משפחתיים בלעת מעלה כולם עם חיוך
כובש, שננות, הומור.
בטויל האחרון בהרי ירושלים ביקשת לוודה שכולם
מגיעים, דאגת לחידונים, למשחקי חברה, כולם
מתפעלים ונחנים.
הערצנו אותך והינו גאים בך סמל מחלוקת בחטיבות
הצנחנים.

המחלה האורורה שאבה אותך למקום אחר..
ניהלת מאבק אמיץ שכולם דואגים, מתפללים
ותומכים.
נסכת בנו בטחון שתנצח.
למרבה הצער אחרי יותר משנתים של תקווה
ואופטימיות המחלה הכרעה אותך.
הsharpת אותנו כאבים מתגעגעים ומסרבים
להתנחים..



مراجיש בבית

אהוביים ומתגעגים
אהרון ושרה

ג',

יש לי אינספור רגעים שאני חושב עלייך, שואל את עצמי המונן שאלות...

אני נזכר ברגעים שבאת לבקש אותו בבית החולים, היה לי כיף כל כך לדבר איתך.

קניתי לך ספר: "כיצד לרכוש ידידים והשפעה" שמחתי לראות איך אתה קורא אותו וממש מדגש ומסכם הכל.

הספר מתמקד באיך להשאיר רושם על אנשים, איך להניע אנשים ואיך להקשיב נכון ולגעת בהם... אתה גם ככה המאסטר זהה. מקשיב לכלום מקטן עד גדול, מתייחס מדהים ובדרך כל כך מיוחדת משפיע על כולם.

תמיד אהבת את החיים, נלחם בלי הפסקה, אהבת לאחד בין כל המשפחה והיית האחד ששמר על קשר עם כולם.

אהוב אותך גל. מעריץ את העוצמות שלך, לא אפסיק לחשב ולשאוב ממך השראה, אתה ווינר גדול. לעולם בילוי.

תודה שלימדת את כולנו על חשיבות המשפחה, האחדות, האהבה לחיים, הרצון לנצח ואיך לא להתייאש אף פעם...

ניר



gal haikar vahabot shelano!

מוזר לכתחוב לך כשאתה כבר לא איתנו, פשוט לא נתפס ולא נקלט. בתמונה שצירפנו, אנחנו לבקר אותך כשאילה הייתה בת חודשים.. אż חשבנו שזה קטן עלייך ואתה תתגבר על זה כמו שרק אתה יודע..

עכשיו אלה בת 3 והלל נולד ולא יצא לכם להכיר זה את זה. עכשיו הוא כבר בן שלושה חודשים. הייתה אדם מיוחד מאד, ונקווה שבזכות החברת האחת נדע להמשיך את האור שהארת פה בעולם. הייתה תמיד מאייר פנים לכולם וידעו איך להתחבר ולדבר עם כולם בשפה שלהם. גם חבריה מהמשפחה שפחחות מדברים ומתקשרים ידעת איך להגיע אליהם ולשמוח אותם.

תמיד הייתה שותף בברכות, הפתעות וארגונים בנסיבות המשפחה בבר מצואה של אורי, בחתונות של נועם והדר ואיתי ושיר. גם כשהרגשת לא טוב התאמצת להגיע, וכשהיית התנהגת כרגע.

מישחו מבחוץ, בכלל לא היה יכול לנחש, כי לא ראו עלייך, לא פיזית ולא נפשית, لكن היה לנו ברור שהכל יסתדר.

היית מלא בהכרת הטוב למשפחה, לחברים, ולבורא עולם. אנחנו זוכרים עד עכשיו את הסרטון המהמם שאתה הקנת לנו מכם וזה שימח וריגש את כלנו מאד! אתה חיזקת ועודדת אותנו מאד אפילו שככוכב זה היה אמרו להיות הפוך..

אתה פשוט דמות למופת, להערכתה והערכתה עברו לנו! אנו מקווים ומתפללים שטוב לך שם מעלה. מתגעגעים בלי סוף ומודים על זה שזכהנו להכיר אותך ולהיות בחברתך ..

נוח על משכבר בשלום. יהיו זכרך ברוך!
שהספר הזה יהיה מוקדש לעליי נשמהך בע"ה.

באהבה וגעגעים גדולים,
gil v'orli dudu



גָּל יִקְרָנוּ הַאֲהֹוב,

הימים חולפים והגעגים לא מרפים. הזמן את העצב ליד המתים קובר – אף במקרה שלא נכון להגיד זאת – כל יום שעובר קשה יותר מוקודמו.

חוויות שהוא לנו ביחד נצורות בלבינו לעד והוא הרבה כאלה.

אהבת לבוא לנهرיה – בגיל 3 זרقت את המוצץ מפייך אל הים, ביחד עם מאיר ז"ל. הייתה מאד קשרו למוצץ ובכל זאת גילית כבר בגיל 3 בגרות האופינית רק לך ועשית צעד בוגר בדרך הייחודית לך. ביקרת רבות בנهرיה והוחוויות שאוזתם לא נשכח לעולם.

הגעתם כל המשפחה לתחרות קראטה בסכני הקרובה לנهرיה ובתחרות זו זכית בגביע אלף הנוער בקראתה! באננו כל המשפחה לעודד אותך והייתה מאושר שזכה בגביע והיינו מאושרים איתך.

בכיתה י' הייתה בוגר מספיק לבוא לנוף לבניה ביז' עם נעה אלפסי ולישון בחוף הים. לחתוי אתכם לשם והייתי מאד מודאגת איך תשנו שם.. אמרת לי אל תדאגי אנו נסתדר. באתי לבקר אותך ביום שישי בצהרים וראיתי שאתה ונועה מסתדרים מצוין ולא דאגתי אמרת לי לכם תהנו וקבענו שאבא לחתות אתכם מהחוף לתחנת הרכבת כדי ליחסור הביתה. בזוקר יום ראשון אני מקבלת טלפון ממך בו הודיעת לי "אני בבית" ואז סיפרת שהגיעו טיפוסים מוזרים לחוף ובתוsieה שאfineה אותך לחתות מונית לרכבת וחזרתם למודיעין לפניות בזוקר.

כשהיית בצד ואשיתת בחלק כן הזמן קרוב לנهرיה כל כך שמחנו להיות בקרבתך ואתה שמחת להיות בקרבתנו.

את השניות הגבואה שלך, את החידונים שערכת לנו בטילים שייצאנו וכן בשמחות משפחתיות למיניהם. הייתה תמיד דושן שקט והקשבה וUMBKA שנענה נכון – ידעת לכבד את העוני בתשובות שגיאות ולא מזלזל באף אחד.

כשחלית הייתה כל כך אופטימי שתצא מזה.... אבל לצערנו המחללה התקדמה בקצב של עצמה....
אנו נשארנו בלבד!!!!!!!
אתה כל כך חסר לנו.....
עולם תמיד נזכיר בחוויות שהיו לנו ביחד ונסמוך אותם איתנו לעד!
תנוח על משכבר בשלום
תהה מנוחתך עדן!

אהבת,
כרמלת דדו



גלי היקר והאהוב,

אתחיל בזה שאין יום שאינו חשבת עלייך ונזכרת בר ובלב הטוב שלך. מננה לדמיין סוף אחר טוב יותר לכל מה שקרה, וудין לא מעלת את הדברים. אני זכרת את אותו יום שישי בצהרים שהגעתי הביתה מבית הספר ואמא בישרה לי שדינה עומדת לילדת... מהרבה הייתה השמחה שנולדו התאומים האהובים. כמה היינו נהנים להגיע ולעזר במידת האפשר בטיפול בתינוקות המתוקים. אני זכרת שלג היה תינוק מתוק, חברותי וחיקן. אפילו זכרת את אותה הפעם באוטובוס בחזרה מירושלים שבכיתה כי היה כ"כ קשה לעזוב את גל..

השבוע נזכרתי גם איך התחבנו לפני הרבה שנים כי התאומים למדו Shir חדש בגין "על ראשינו שבמושרות טיפות של גשם... רוח סתו עלי זהב בכל פינה". הגן זה סיפור בפני עצמו... איך גל אמר פעם שהיה פעמים שבאו לחת את אותו רק בערב. שעברתם למודיעין אני זכרת שהיית בא אליכם בתור חילת (מורעבת), לרוב ללא סיבה) ולופלים שלכם היהطعم כל קר טעים, שאכלתי עוד ועוד ולא שמתי לב לכמות, אז גל פתחם אמר "מה זה היא גומרת לנו את כל הופלים".(:)

פעם אחת כשהגענו לבקר במודיעין לקחנו את הילדים לגינה ולא היה איתנו עוד מבוגר. לא שמננו לב שהגינה די מרוחקת מהבית ואנחנו בעצם לא ידעים את הדרך חוזה... איז שאלנו את הילדים, איך הגיע הביתה? איז הם אמרו: "אל תdaggo, אנחנו יודעים, נמשיך לכת עד שנראה את האוטו האדום". לאחר בירור קצר הבנו שהאוטו האדום זה בעצם האוטו של מיקי שהונה ליד הבית... כמובן שהילדים כיוונו אותנו נפלא...).

אני זכרת שדינה ומיקי נסעו פעם לחופשה והגעתי למודיעין לשמר על הילדים. הכנתי להם פסטה לצהירים ובערב כשרצו לאכול הצעתி להם (בעוננותי מסתבר) את הפסטה שנשארה מהזהרים... כמה היינו נזכרים זהה בצחוק..).

תמיד אזכיר את גל כחכם, חד רגש ושןון שתמיד ידע להצחיק ולהבריק... אני מרגישה שאישיותו המיחודה וכל האהבה שקיבל מאי שנולד מכל הסובבים אותו עיצבו לצעיר רגש, עם לב רחב וסובב כל כך.

הזמן חלפו במהירות..
ביום החתונה שלו, לפני היציאה לאורם, שאלתי את גל: "נו, אתה מתרגש? איז הוא ענה: "ברור, בת דודה שלו מתחנת, איז אני לא אתרגש?..."
איך אחר כך כשהשתכלתי בתמונה החתונה ראיתי אותך מצולם עם מישחו שככל לא הכרת, והוא נראה בתמונה כאלו אתם מכירים כבר תקופה... כשאלתי אותך איך קרה שהצלמתם יחד? איז ענית "הוא ביקש להצטרף לתמונה איז צירפנו אותו...").

זכרת בהמשך איך בנו לבקר אותך בחו"ץ הקטום הזה על רקע החוף המדהים... הרגשתי שכיף לך. ופטורלי לבളות איתך את אחיה"צ הקטום הזה ביחס לבנייה ביז' באציג כשהיית שם עם נעה.. היה כל כך כיף

בஹשך שנולדו לי, אישיתך המיחודת וליבך הענק בלטו במיאוד. החיבור שלך עם ליואר היה מקסים והוא מאד אהב אותך. אני זכרת שצימתי אתכם בטoil המשפחתי שעשינו בטלפון, כשהרממת אותו על גברך... למרות שאתה כבר אחרי מס' טיפולים, הייתה חסון וחתיר, שום דבר בתמונה זה לא הכנין אותנו לבאות..

גם עם שירה רשות קשור מיוחד, לפעמים אני מסתכלת בהתקتبויות הוואטאפס שלנו, איך ביקשת בפסח שאשלח לך תמונה שלהם, רק לראות אותם ואיך התחלה מתהמונות.
בטוח שלאחר שאשלח אותך בעוד הרבה דברים שאפשר להמשיך ולספר. אני מקווה ורוצה להאמין שאתה לך עצמי ושומרים עלייך טוב למעלה. אתה בלבבי תמיד ותמיד אזכיר אותך.

אהבת תמיד,
לייטל

gal shlon,

כמה אהבה וכמה צובט בלב להזכיר אותן.
האופי שלך, הקשרו להומור והחיבור האישית, המבט היישר והחיווק הם שעשו את הקסם האישית
שלך לכל כר כובש.

תחושת האובדן שלך עדין מאד ברורה וודה גם ממרחב הזמן והעשה, הלואו והיית מספיק
לסיים את הלימודים וכל הקורסים שלקחת, מספר לנו וממשיך לחיות, בעיקר ממשיך לחיות
איתנו.

אני כל כר שמח שליאור הספיק להזכיר אותך, לשחק לטפס עלייך לצחוק לשיר להעריץ ולהתגעגע,
פחות כמוה שאני הכרתי אותך.

ש machrim adam af pum la chosavim arz tihya hafrieda m'meno v'ma y'mela at chshrono, v'ken ubori
komo l'kolom zeh hrgeu kasha shel b'iyoud b'chibor shel li'or aleik, drro'ot ha'tchboro ha'nshema shel
ha'nshema shelc. yel'dim matbar nra'aim mahr yoter v'mekbelim v'sofgim be'azrtano d'vrim k'zat acheret.

אני מאהל לנו לקבל את החיים כפי שהם ולהנות מהקיים, לנצל כל רגע של אופטימיות להיות
מאושרים עם מה שיש ולהתחזק ממי שליווה אותנו בדרכן.

gal, ha'nshema shelc aitno b'kul regu, ha'ksum shelc la pg v'be'uker ha'zicronot.

אנחנו מתגעגים לתמונה השלמה של ההורים שלך מיקי ודינה מאחוריך, עם האחות שלך
לצדך ניצן שדומה לך באופי ווובל התאומה, הגראה הנשית שלך, מה לעשות.
ואתה במרכז נשארת, עטוף באהבה.

אוהב תמיד,
איתו גולדשלאגר

לגל,

הלוואי והייתי יכול לראות אותך שוב לפני מותך המר,

לשמע אותך צוחק ולשחק איתך.

אני זכר ששיחקנו טאקי, כדורסל, דמקה וכדורגל וננהנו יחד

ואני עדין זכר שהרמת אותי על הכתפיים שלך כשהיהתי קטן.

לא חשבתי שתਮוטת כל כך צעיר בגיל 25,

אני זכר שלימדת אותי הרבה דברים ביניהם לזרוק חישוק

ושיחזור בלי לגעת

לשחק שש בש לא הספקת ללמד אותי..

אהוב אותך תמיד כאב הלב.

מליאור גולדשLAGER



גלי שלוי,

מנסה למצוא את המילים הנכונות, המודיעות שיזקקו את תחושת הריק הזו, שלא מרפה, שחולשת על כל גופו מאותו רגע נורא. לצעריו, הריקנות גוברת על הניסיון. חלל כל כרך גדול נפער בתוכו ולעולם לא יתמלא. והעצב, עצב תהומי שמקהה לעיתים בשל סחף היום יום ואז מכאה שוב במלוא העוצמה. גلينקה שלי, המחשבות מתרצצות בראשי ללא הרף. לא נונטו ל' מנונה.

הקשר ביןינו סימל למשהו אחר - איתן ויציב, וכمكان - عمוקנו. האינטיליגנציה הרגשית, התבונה והריאליות שבר העלימו את 11 השנים שהפרידו ביןינו. שיחות הנפש שקיימנו התרחשו ככל אחד מאיתנו מצוי בנקודות דZN שונה, רוחקים פיסית, עם זאת, קרובים קרובים כל כך. העברנו יחד לילות רבים ללא שינוי, כל אחד מסביבותיו הוא, בשיחות שהצלחו להטען ולملא את שנינו באנרגיות טובות, חזקות ועצמיות שקשה לתת להן הסבר.

היה עוג עבורי, הענקת תמיד את אותו מבט מהיר, מפרק ומלא באמונה, שהרגיע את הכל. ידעת לשאול את השאלות היכי>Kushot באוטו קסם מיוחד שלו, שגרם לכולם להתמודד ופשט לענות. והוא אומץ ליווה אותו תמיד, וחיזק את כלנו.

משחר יולדותך, הסתקרנת להכיר את ההוו המשפחתי, עמדת על טיבו. דרשת להבין ולדעת את ה"עגה המשפחתי" שהיתה לכולם אפשרות אי-אפשרה תמיד מובנת מאליה אבל אתה עמדת על מהותה אף, עם הזמן, השתמשת בה והצחתת את כולנו באמצעותה - "ג'ענובה", "לְתַחֲלוֹ", "סָבֶר מִינָּך מֵאֱלֹהָה" ..

יש לי אהבה משונה ולא מוסברת כבר תקופה ארוכה לכוכבים.
אתה הכוכב שלי....

זה שידע, מבלי להתאמץ, למגנט את כולם אליו, לשלוף את כולם אחרי, זה שכולם חיכו למצוא פיו, זה שמעורר השראה, זה שאהבתי כל כך להקשיב לו, לשם עבעצטנו, זה שתמיד חיכיתי והתרגשת לפגוש בו, להתראות אותו, להסתכל עליו בהשתאות - בדיק כמו כוכב...

coli מתמסרת לזכרון שלנו - אישים, משפחתיים, מנכשות ושמירת עצמי אותם.

זכרת אותו מרים אותו על הידיים כשמרת עלייך ועל יובליך ביחיד עם אחותי, עוד כשהייתם תינוקות, ואתה רצית את אבא ואמא... לא אשכח אותך חזר על המשפט הזה. עד היום מצטטת אותך לילדים שלי. גם במקרה היה מושך, היה שובה לב. ואני, ניסיתי בכל דרך אפשרית להפסיק את תשומת ליבך - ספרים, צעצועים, שירים, ריקודים ומה לא. התמימות שלך עזרה לי וכל כך נהניתו בסוף ביחיד ...

זכרת שאחרי כמה שנים, הלכנו יחד לנעשות במודיעין. תעיתי בדרך חוזה לבית שלכם אך למזרע אתה היה שם... בן 4, הבنت מיד שאון לי מושג لأن צרייך לשוב, צועד בבייחון לפני וממלמל. "אני אגיד לך מתי צריכים לפנות בשבייל, רק כשתראי אונטו אדום.. אני אזהה את האונטו האדום!" מורה דרך שלי, מגיל כה צעיר. עם מנהיגות ואסטרטגיות שהיה מנת חלקך.

לימים, פיתחת קשר ייחודי עם ילדי. דאגת וטיפלה בהם בנסיבות. בטבעיות שלך, איגדת ואספת אותך יחד בשקט, הפעלת אותך כמו רוק שאתה יכול, שיחקת איתם, הקראת להם ספרים וסיפורים, קופצת וركדת איתם, לעיתים אף, הרדמת אותם באורך רוח שלך. הגעת לכל אחד מהם, הנגשת וקרבת את עולמך לעולםם והם, איך לא, נקשרו והתחברו אליו מאוד, נכנסו ללבך ואותה ללבם. הייתה הילד בגילם לידם, ובמקביל - הפגנת את אותה בגרות ואחריות שהיio חלק ממי שהין.

מאז ומתמיד, הזמן היה עוזר מלכת בהגיעו לנירה. מתנתקים ושותחים מהכל. כל רגע היה חשוב. שמחים, מבלים וננהנים מהזמן המשותף שלנו יחד. חוגגים חגים, יוצאים לטילים, ים, טילת, מסעדות ואינספור שיחות סלון... שרוע על הספה אצלנו ומונח בצדנויות סיוטואציות משפחתיות, בוחן התנהגוויות עדתיות או זוגיות שליטיות על כולנו, מעלה פילוסופיות במטרה להמשיך ולעצב את דמותך וכן, להעיר/להאייר את הדרך שלנו ולפוגג את האבשור. העשרה אותנו בידע העצום שלך ואהבת לחלק את התבוננות שרכשת.

זכרת את אותו הלילה, שנשארכנו ערים, אתה ליל ואני, מתכתבים שעות בווטס אפ, רתומים ומרוכזים במטה אחת ויחידה - למעט על המשמר שהחтол לא יכנס לביתה, מעבירים בהומור ובכיף את שעות המ"שרות" שלה. אף אחד לא העז להירדם... צזה הייתה, הראשון תמיד להתגיים ולסייע, נכון תמיד להיות שם עבור الآخر.

"אם מישחו אהוב פרח אחד ויחיד, שאין שני לו בכל מיליון הכוכבים, הריהו מאושר אף בהסתכלו בכוכבים, כי יכול הוא לאמר בלבו: אי שם נמצא הפרח שלי" מתוך - הנסיר הקטן

גלי שלו, תודה על מי שאתה בשבילי, בלבבי לנצח, אהבת אותך תמיד

שלך, נטע.



גLINKA - ככה כתוב לי בנייד מאז שנטע העבירה לי את הטלפון שלו..

הכרנו לפני כ-8 שנים כאשר נכנתי למשפחה (לא למשפחה שכחאת) חוקוק בזיכרון המפגש הראשון שלנו כאשר הגענו לביקור במודיעין זה היה עוד בשלהי אחד השיפוצים מיין רבים שהבית שלהם עבר ברבות השנים. כולם שאלו אותו שאלות טכניות ובקשו לדעת את דעתינו על המטבח החדש שהורכב בזמןנו, רק ATA דאגת להכיר לי את המשפחה ואת הנפשות הפועלות, היה חשוב לך שадוע לבדוק "אם מי יש לי עסק". אני מסתכל בטלפון ורואה הודעה של ברוך שלילי רוצה, ותויה איך ידעת להיות לעזר גם כשהלא ממש עניין אותך במה מדובר.

מאז היה לי סוג של מנטור משפחתי בכך שתמיד אהיה מודע לעובדות ולדריכי החשיבה של כל אחד ואחת במשפחה.

במהלך השנים יצא לנו לדבר לא מעט על טוילים, ילדים, חינוך ודרך גישה לילם שלא ספק ידעת לכبوש את כולם ולדואג לתשומת ליבם המלאה גם ברגעים של טירוף הדעת כשכלם נמצאים על ספר יאוש.. הסבלנות שלך הצילה את המצב.

לשמעתך הרבה גם בתקופה הקשה, כאשר נלחמת על חייך וביקשת להגיע לקבל ברכה מהרב הייתי שם איתך - ניסינו לנתח את דבריו הרב... ובנסעה הקצרה שלנו בדרך חזרה דאגת לומר שאתה מאכין בחיים !! וצדקת, כל כך צדקה - אתה עדיין חי.. בכל אחד מאיתנו אתה עדיין חי !!

אהוב אותך ואזכיר אותך לנצח.. גLINKA
עוופר.

gal haikar.

מאז הייתה תינוק זכינו בנסיבות שלך. זכינו בך!
באנטיגנויות, בחוש החומר הבלתי נגמר, בשיחות
שהפער בין הגילאים לעולם לא הפרע, בצחוקים
ובסיפורים שעדיין ש gal יספר.

gal, תלמיד היה לוחם!
בקראייה תלמיד קטע מקומות ראשונים ובהמשך
הדרכת ילדים להגיע למקום ראשון, התגייסת להיות
לוחם בצענים ולחמת במחללה הארורה.
במלחמה לא תלמיד מנצחים, אבל תלמיד מתגלים בה
גיבורים.

בזמןינו הקשים ביותר המשכת לשמור על אופטימיות
שהרימה את כולנו. השתדלת להמשיך את השגרה
לימודים לתואר, קורס NLP, אירועים משפחתיים,
טיולים ואולי חידונים למשפחה.

לא יודע איך לתאר את זה מלבד המילים : אתה
הגיבור שלנו!
אהוב אותך ומתגעגע.
עדן זדו



גָּל שְׁלֹנוֹ,

ילך גבורה עם חירות כובש. מיד נכנסת לכולם לב.
מספר פעמים שהיינו אצלם בבית חולים שידרת חזק שעוד זמן קצר ונחזר לשיגרה.

הרביה אופטימיות הייתה בכל הדרך שחייבת גם אותנו.
למדנו מכך מהי נתינה אמיתי ואיך לחתך לפחות לב אישית.

לב רחוב ואוזן קשבתם הם אלה אבני הדרכ שילו אותנו וזכר נזכר אותו.

משפחה לוי

גָּל.

כל כך הרבה דמעות וגעגועים לאחובנו היקר, שדמוהר לא עוברת
מעניין בכל יום.
החיוך, האופטימיות וטוב ליבך שליוו אותך כל חייך לא נשכח
מידכוני.

אם זה הילד בבית הספר עם הרבה קסם שיצרת מסביבך בקרוב
המורים והתלמידים.
אם בצבא, שהחילים והמפקדים הוקסמו מ טוב ליבך והחיוך הרחב
שהרעפת לכולם.
אם בחו"ל, באורה"ב ובקנדה תמיד מצאת את החברים והתחבקת על
כולם.



זכינו להשתורטן יחד עם משפחתך באירועים ובים, זכינו להגיע
למסיבת הסיום בבית הספר התיכון באתר מצדה, להיות שם לצידך
ביום הגיוס לצה"ל, בטקס ההשבעה בכותל ובعود ארועים של הצבא.

ארך זכינו להיות איתך גם ברגעים הקטנים. אני לא אשכח כמה אהבת
את העוגיות עם שיבולת השועל ופצפוצי שוקולד שהכנתי, ותמיד
הכנתי אותם בהתרגשות רבה.

אתה חסר לנו מאוד. לימדת את כולנו לשמר על אופטימיות בכל מצב
ול להיות חזקים באמונה ולא להתייאש. וכך אני מנסה לנוהג – בדרךך.
על אף הכאב, לשמר על האופטימיות, ולנצח את הקסם שלך, ואת
כל האור שהפצתך.

יהא זכרך ברוח.
יהודית פרידמן

gal ani zotcr uod at haimim shahorim hoi meshairom aotcr v'at achiot slr aczlnu b'beit b'irshlim, air hiyt zochk v'mashtol ul hildim shelno. achor kr shgadal v'hpactt l'bchor chtr v'chikn, ani nzcr basiforim shahit m'sfar lnu ul hildim shadretk b'k'ytna v'ul siforim ha'matzikim b'chog ha'kara'ha. ani mtgaggu l'hior slr c'shaino ncnim lb'it sl hlorim slr. gom haim c'shaini mgiv lb'it sl hlorim ani mko'o sha'oli trd b'mdrerot v'oud pum nrha at hior makspim slr. ahbati l'ptor aitcr t'sbtsim, gom haim c'shaini ptor t'sbtsim l'b'd ani nzcr b'ymim yim v'itor c'shaino potrim t'sbtsim b'ichd.

la amain shuberha cbrr shna m'haim nora'i shbo rai'nu aotcr shocb sm b'beit ha'holim um cl hzino'ot sm'hobrim al'ir, ab'l ud'in chtr v'ifa.

mtgaggu v'ohav aotcr l'ud,

mshe

gal,

ha'ach hrbi'i b'msfcha sln, anchno zocrim aotcr cbrr m'haim shbo nol'dt. l'd matuk shgadol v'hpakt l'hior gvr. achd msln, cc'l shgadal, kr k'shr rk htzak. c'shaguya b'shura hmora shahmala arora d'fka b'dllt, la amano. la chshn shza ykol l'hior, ou'd l'ldz tsur cmor, shud b'k'shi sphi'. um zat amano yid aitcr l'ao'r kl h'dr shahel yhia b'sder, v'ataha t'vri'a b'krav. ubrath snthim 8-k'shot b'iotor, b'hem cl pum ha'matziot ntana ln m'cot, ab'l htmoddt bgvra v'ucshio mgiv lr lnch.

b'shu'u ha'achron yshbnu ac'lr b'beit, v'bamet scl pum chincno shtrd b'mdrerot b'zukat sha'aelom, v'thchil l'zochk, chincno lr'ot aotcr, ld'br aitcr, lr'cl aitcr. ab'l b'mkoom shmu'nu mm'ot anshim aizha bn adam hiyt, amnon at ro'b sphi'rim la'crorno, ab'l zeh cl kr ht'aim lb'n adam shahron. mahchbarim b'zava sh'msp'rim ul m'su'ot ha'mishutafim, ud m'orim sh'msp'rim ul htalmid sh'heit, gom anshim shli'i aotcr b'chodusim ha'achronim, v'lmdu l'zotot at oto bn adam mdhim. ap'il b'iotor cl k'shims hahatmoddot, ns'hart atha - gal.

haimim ha'achronim grmo ln l'hizcr b'cl h'cho'iot ha'mishutafot sln, b'tyolim, b'arohot ha'msfachiot v'gm b'bil'iyim yid. nzcrno air c'shahit yldim, shnhtm aczlnu v'amrnu shahcni d'zofkim b'dllt ci ushitm r'sh, ao b'zava c'shamshat ottonu v'uberuno lr' at cl h'zoid, azg g'm achi'zi'z b'zava b'tyolim l'tyol l'cho'il, v'lpni ha'limodim c'shdibronu ul ma'cdai l'usot v'mti. m'koi'im shahzlnu l'shp' b'mshho at zman h'kzr slr b'ul'm ha'za.

gm am b'shi'ot aoli anchno ntano lr'utzot, v'nisnu l'uzor, at h'azraha ha'mi'ut atha h'unkat ln; l'imedt ottonu h'mon, l'imedt ottonu ma zo ml'chma amiti'it mol avib uk'sn, l'imedt ottonu mah aiופ'ciyim l'mrot cl k'shims, gm b'ymim k'shims shataha yishb cl'lao b'hadar sgor b'msh' chodusim. gal, atata t'chs'r ln m'ad, ab'l atata tmid atton, b'mchshabot, b'zcr'not, cnr'ah sh'alohim ro'za atito at h'tobim b'iotor.

l'kcm, dinha, mik'i, yob'l v'niczn, sh l'kcm msfacha lmofat. msfacha ahb'at, chma, mcila. mokfet b'anshim avobim v'acftim. ucshio, chshud htmoddot mt'hilah, tms'icno l'sh'mor ul otoh l'cidot. otoh chom v'ahava shgl idu cl kr tov l'sh'mor v'ltzak. anchno ca'n b'shvil'cm v'aitcm.

noch ul ms'kav b'shalom, yi'zkr bror.

aiti, no'um v'umiyat.

gal haikar,

אתה מבני הדודים הקרובים אליו ביותר, וצברנו יחד אינספור סיפורים וחוויות משותפים.
יש סיפור אחד, חוויה אחת, ש מבחינתי שינתה קצת את אופי הקשר בינינו.

זה היה באיכילוב, כחודש לאחר שגילו לך את המחללה האורורה. כולנו האמינו שייהי בסדר, שעז
תקופה קצרה – זהה ייעבור. אתה בדיקת התחלת את הטיפולים הפסיכיאטריים, והפcta להיות השכן
החדש שלו. באחד הימים באתי אליך לביקור. הבאתו לך שיק מתרמה, שמתobar שמאוד אהבת
– לפעמים זה מפתח עמה אפשר להעיר את הדברים הקטנים.

אבל באותו ערב, כשישבנו שם רק אתה ואני, הרגשות שפתאום אני מכיר עוד נבדכים אצלך,
שללא הכרתי, ונדמה לי שגם את למדת קצת עלי. דיברנו פתוח, דיברנו על הכל, ופתאום הקשר
חרג מגבולות המפגשים הרגילים שהוא לנו לפני. זה היה ערב מאד מהנה, שגלהש אל תוך השעות
הקטנות של הלילה.

בתקופה שאחרי, הטיפולים הפכו קשים יותר, אינטנסיביים יותר, ואז גם שיר זכתה להכיר אותו.

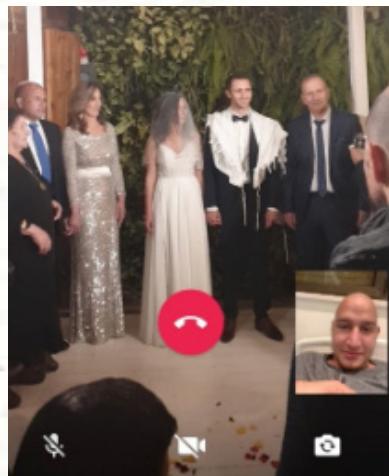
הזהימה אותנו היכולת שלך לשמור על חיוך לכל אורך הדרך, על אופטימיות, להיות תמיד סובלני
וקשוב. הייתה פעם שבה לנו לבקר אותך, ואתה סבלת מאוד מהקאות. אבל גם באותו רגע, היה
חשוב לך "לאחר אותנו", להגיד לנו לצאת רגע, וכשחזרנו – המשכת כאלו כלום, ועוד התנצלת
על שאתה מקיא וגרמת לנו לצאת. כל סיפור זהה, כל אירוע זהה, גרם לנו רק להבין יותר אילו
עצמאות נפש היו לך.

לכערכנו, לחותונה שלנו לא יכולת להגיע, למרות שלכל אורך ההכנות קיוינו מאוד שהזהן יסתדר.
ニיצן עשתה איתך שיחת וידאו לאורך כל החופה, כי היה לך כל כך חשוב להיות נכון שם. מיד
אחר כך ראיינו אותך, דיברנו איתך, וזה רק העצים את ההתרgestות מהרגע – לצד הצביטה לבב.
שבשת החתן שלנו עשית מממצים כבירים, והצלחת להגעה בזמן קצר. הקראת לנו ברכה ממש
יפה, והצלחת "להרים" את הערב, כמו שרק אתה יודע.

אתה ממש חסר לנו. המחשבות עליך מלווות אותנו תמיד. החירות, האנרגיות האינטנסיביות,
האהבה לכלם.

תודה רבה על מי שהיה, מקווים שטווב לך עכשו ושאתה שומר علينا שם מלמעלה.

אהוביים,
שיר ואיתך.



ביקשו מכל אחד לספר על הגל שלו, הגל שלי הוא אח. כמו אח קטן אני זוכר איך הייתה אוחב להגיאו אליו בחולש הגדול לשחק במחשב. זיכרונות איך שיחקנו יחד כדורגל וכדורסל. אני זוכר שפעם הילכנו להתאמן - יחד עם עמית וחברים שלך. התאמנו עלTeVועות אקרובטיקה, וכמוון שאתה יזמת את זה עם חברים שלך והצעת לי ולעמית להציג. תמיד הרגשנו ביחד, הרגשנו גם כן חברים שלך. גם ביום כיפור, עם החברים שלך של יובל וניצן, הייתה הרגשה שכולם יחד חברים, כי אתה מקשר, גורם לכלום להתחבר סביר.

כמו שאתה היה לי אח קטן, נתת לי להרגיש עבורה כמו אח גדול. היה מתיעץ איתי - על מחשבים, הצבא, הלימודים. אני זוכר איך שכל כך הרבה דברים פיקרנו אוטר. היה לנו מסלול דומה בחיים, אותו הצבא, אותם הלימודים, והוא לנו הרבה שיחות לאורך כל השנים.

הייתה בינו הינה כזו, תמיד הסכמנו. הייתה הינה שבשתיקה. הزادה הדדי בשתייה. כשהייתי לזרק ידעתו שהיה לי שמח ומצחיק, שתהיה שיחה טובה. כיף להיות לזרק, יש בר שמחה מדבקת, גורם לכל אחד להרגיש טוב. תמיד אנשים רצוי להיות בסביבה שלך, על יזרק, בין אם הילדים הקטנים של המשפחה ובין אם המבוגרים. אם לילי או דינה הם צריכות עזרה - תמיד היה עוזר, ואני החבר הטלפוני.

אני מזדהה איתך בהרבה מאוד דברים. יש בינוו הרבה דמיון. ברצינות שבתאת לך מה דברים, שאתה מחליט להכנס לשםו אתה מאוד טוב בו. גל אני מרגש שאתה הגירסה המשופרת שלי.

קשה כל כך לחשב על אילו מילימ' להגיד, אני פשוט מתגעגע.
נעם



גלאצ'

אולי במבט ראשון התמונה הזו נראית כסתם תמונה מאיזה ערב, אבל למעשה יש לה משמעות עבורי. ביציאה הזו הרגשתי בפעם הראשונה בחי מה זה להיות חלק אמיתי ממושפה גדולה. מה זה בני דודים.

אני מגיעה ממושפה קטנה, בכל העולם יש לי 3 בני דודים, כולם מבוגרים מכך בהרבה, ורק שניים משלישייה בכלל גרים בארץ. כמובן שמהרגע הראשון שנועם ואני נהינו זוג הכרתי את בני הדודים, אבל זה היה ביציאה הזו שחוויותי לראשונה איך זה מרגיש כשיש לך בני דודים שהם חברים, הרגשתי שאתם בני הדודים גם שלי. והרגשה הזו לא באה סתם, היא באה כי אתה (וכמובן גם האחים המדיימות שלך), מאמין ותמיד גראמת לירגש חלק. וזה כל כך לא מובן מالיאו, אני hari "בת זוג של", אבל הרגשתי בת דודה.

גלאצ', יש לך משהו שחוושך נתיב מהיר וישיר אל הלב, מהשניה הראשונה. שיחות שיכולות להימשך שעות מבליל הרגש. אתה השפעת עלי, דיברתי עלייך המון, עם החברים והמשפחה שלך... ובשבט חתן כשופר סוף המשפחה שלי הקרה אותך פנים אל פנים, דבר ראשון אחורי שאלת אוטי "זה גל?" אמרת לי "כאי" אמרה לי "איזה חתיר!". לא מפתח בכל.. גם חיצונית וגם פנימית, אי אפשר שלא להתרשם.

לא אשכח איך סיירתי לך על תערוכה שהייתי, והתלהבת אותי哉 לא שגדם אתה היה שם. ואתה שיחה שהתקשתת אליו כשהייתו בלבד באותו, שאלת אותי כמה זמן נסעה יש לי - וכשאמרת לך שלפחות שעה, אמרת "וופי, אז בוואידי לי בחדו" א". כל השיחות איתך היו כל כך אמיתיות, בלי גינוי נימוס מיותרים ומרוחקים, ישר מהלב. את הפטק שעלי ניסיתי לפטור תרגיל שביקשת ממני (שכמובן ולא הצלחתו), אני עדין שומרת.

ביום ההולדת האחרון, כתבתי לך ברכה. אך כמובן שעם הלב הרחב שלך לא הגבת פשוט ב"תודה", אלא בירכת אותה בחרזה. כתבת כמה משפחת פרידמן הם האחים הגדולים שלך, וכמה שהשתלבת במשבצת הזו. עד היום המילים האלה מרגשות אותי בצורה שאנו לא יכול להסביר.

גלאצ' עם כמה רגישה שאני חשבת שאני, לא חשבת לעולם שאצליח להיות רגישה כמוך ואמיתית כמוך, איך שבלב שלך היה מקום לכלך הרבה אנשים. זכתי להכיר אותך, ואת המידות הטובות שלך, ואקה אותך איתי לתמיד. אני אוהבת אותך! תודה שגרמת לי להרגש משפחה
הדרי



gal ahoven,

אנחנו זוכרים אותך בכל שלב בחיים, מתחילה מרגעיהם שהיינו הולכים יחד כל המשפחה לטויל בגין חיים בירושלים, או כשהייתם באים לשון אצלו והיינו אומרים לכם שהשכנים דפוקים בדלת כדי שתתפסיק לעשות רעש.

אחרי זה כמובן בשלבים השונים של הצבא - כשהיינו מדברים ארוכות ומתויעצים יחד עם השני, אפילו על לאן לנסוע לטיל ומתי. אנחנו נזכרים בשלבים של תחילת הלימודים שלך, איך עם המונטזיבציה פנימית וענין הצלחת להגיע להישגים מדמיינים, הלוואי ורק הייתה יכולה למסח את זה ולהנות מזה בשלב מאוחר.

אנחנו נזכרים בימים שבהם באת לעזרה בבאר שבע למעבר של יובל וכמובן אחרי זה גם למעבר שלך לעיר, איך זכינו להנות מרגעים של עבודה קשה בעיקר סחיבות ותליות תוך הקפדה על הפרטים הקטנים, וכמובן גם ימים של צחוקים ושיחות אמיתיות וממלאות.

בתוך כל זה היו גם ימים בבית חולים שבhem זכינו למשחקים יחד, לשיחותعمוקות, וכמובן גם שיחות מצחיקות, ביום האלה ראיינו אותך נלחם במלחמה הכי קשה שיש – לחימה שלימהה אותנו המונטזיבציה. הנהנו מכל רגע איתך, למדת אותנו המונטזיבציה בחימים, פרופורציות של דברים, והשגת מטרות. למדת אותנו איך להסתכל על העולם ותמיד להיות פתוחים ללמידה דברים חדשים מכל אדם שנפגש בדרך. נכנסת לכל כך הרבה אנשים עמוקים לב, מספיקות כמה דקות כדי להתאהב בכך לכל החיים.

היהת מעבר למשפחה עבורהנו, היה לנו חבר אמיתי, זה שהיינו רוצים לצידנו תמיד. גל השארת אותנו עם חור ענק בלב, אין ים שאנחנו לא זוכרים אותך.

"הייתה תקופה כזו שהואשר בא בזעם,
צחקנו מהכל, שרפנו את מה שבא ליד,
לא נשאר לנו אלא לחברק את הצער,
להגיד "אתמול היה טוב וייה גםמחר".
אתמול היה טוב, אתמול היה טוב,
אתמול היה טוב, וייה גםמחר."

אנחנו מתגעגעים אליו, נאהב אותך לנצח, ומקווים שאתה נח עכשו.
עמית ובר



מתוך ארוחת ערב בבאר שבע

גלי שלוי, נשמה שלוי!

באילו מילימ אשתמש כדי להביע את אהבתי.... געגועי.... לילד
המושלים שנולד ב-17/12/93.

גלי, אהבתי אליך הייתה כבן שאון לי!

גלי, היהת ילד מלא בעשייה, בשמחות חיים, באהבת הצלות.
בכל מקום שהיית הפcta להיות במרכז וקיבלת המן אהבה כי
פושט היה לאחוב אותך.

אני רוצה להעלות את הזכרונות הטובים שהיו לי איתך:
תינוק - ביום שהגעת הביתה מבית החולים, הנחתתי אותך
במיטה ומיד הבנתי שיש תינוק מיוחד לנו!

ילד - שידע לעמוד על הזכיות שלו וקיבל אותם באהבה גדולה
כידעתי איך לבקש.

ואיר דאגת שאני לא מתחנת וכשהתחנתני يولדי שאלת
מייד אם אמשיך לאחוב אותך? אני בטוחה שקיבלת תשובה חד
משמעות במהלך חייך וגם בנותיי יודעות זאת.

בבית הספר באיזו גאווה הסתובבנו כאשר השתתפת בחידון
התנ"ך הארץ.

בתיכון - כאשר ליוונו אותך לתחויות בקראותה (ואיר כל הזמן
בליבי דאגתי שלא יקרה לך משהו) ותמיד אמרת אני אוהבת את
זה. באיזו גאווה הסתכלתי עלייך כאשר הפcta למדריך
בקראטה ואיזה יחס קיבל כל ילד מכם.

לימים שהתגייסת ניסתי להגיע לכל טקס שהוא... השבעה
בכוטל, צניחה ראשונה, כומתה וכו' ...
הלב שלי התמלא שמהה שראיתו אותך עשו את מה שאתה
רוצה ומצlich!

ולבסוף שהתקבלה ללימוד הנדסת חשמל והתחלה ללמידה
באוניברסיטת באר שבע.

נשמה שלוי,

הגROL זיכון לך תוכניות אחרות ובמקום להמשיך בדרך המקיפה
עשית היכתה בר המחללה האורורה שלא השביטה את החירות
והאפשרויות שלך שעוזרו לי להכיל את בשורת האיבר הזה.

ניסיתי ככל יכולתי להיות לצידך במהלך השלישי שלוש שנים שבהם
צחקנו בכינו קיוינו!

כל אשפוז, כל מבט של הרופאים היכה בנו כל פעם מחדש.
גבר או פטימי וחזק הצלחת לגבור על המחללה 3 פעמים ובכל
פעם דמעות של שמחה הציפו את כולנו!

והסוף

יום רביעי, בשיחת הבוקר עם אחותי, אמא שלך, היום המקולל -
היא מודיעעה לי שאתה מורדם ומונשם.

איזה יום אrror!!!!!!!!!!!!!!! נעתקה נשמתה!!!!!!

נשמה שלוי!

אין לי הסבר איך החיים של כולנו ממשיכים בלבדין.
חשובלי שתדע אהוב שלי - לקחו לי חלק מהלב והניחו אותו בבית
העלמין במידיען!!!!



gal haikar vahahav

הביטוי "לא נתפס" נאמר על ידי בימים הראשונים לעזיבתך אותנו, ובעצם, גם כתע, תחשזה זו לא השתנה. הזמן עבר, הפצעים לכארה מגלידים, אך הכאב העצום נשאר לך, והוא בא והולך ומציר שהוא קיים גלים... אתה אדם מיוחד, למדתי מך הרבה פער הגלים בינו, הקסמת בתוכנותיך ובמעשייך, שלא עלה מנת לקבל פרס, אלא כי זה אתה, גל מיל המיויחד. אני נזכר בר בצל יומם וכל עצב על שנים שפנספסו, ומצד שני מערץ אותך על חיויות רבות, החברים, המשפחה הקשורה עם המכון אנשיים והאופטימיות הרבה שהייתה לך, שאני מאמין שהחזקה אותך ברגעים הקשים שהיו, והאמת - החזיקה גם אותנו. אתה חלק אינטגרלי מהמשפחה היקירה והקסימה שלך ותמיד תישאר כזה, והיית באמת אחד מעמודי התווך במשפחה המורחתבת, בקשר חזק שהוא לא דבר מובן מאליו. תיזכר כמו הייתה - צעיר, חתיר, גבוה, שמח, חייך, אופטימי, מושך, חכם, שנון, פיקח, מוכשר, דעתן, יציב, סקרן, נבון, חסן, מפקד, קריזמי, בדchan, מצחיק, ועוד הרבה.

"הצבי ישראלי על במותך חלל, איך נפלו גיבורים..."

אהוב וכואב עמוק הלב, זוכר ומתגעגע,
אהרון אביב

גלי

עזרה השנה, זהה עדין לא נתפס. אני לא מצליח לעכל את הסיטואציה, ואת זה שאתה לא קיים בחיים שלנו יותר. עצוב לי לחשוב שלא ראיתי אותך כבר כמעט שנה. עצוב לי לחשוב שלא תהיה איתנו יותר בקיוש ובchengim. עצוב לי לחשוב שלא אספר לך יותר על השיעורי נהיגה, הלימודים והחוויות שלך. עצוב לי לחשוב שכבר לא תלמד באוניברסיטה, ולא תשתמש את הכלות שלך. יותר מהכל, עצוב לי לחשוב שאף ילד לא יזכה בר כABA. עצוב לי שלא תזכה להתחנן, להביא לעולם ילדים ולגדל אותם, בעיקר כי אני יודעת כמה כוב היה יכול לעשות את זה.

גלי, אני חושבת עלייך כל יום, ועדין לא מצליח לעכל את האובדן. קשה לי להאמין שלא אראה אותך יותר, ושלא נמשיך להתברג ביחד. אני מתגעגעת לשניות שלך, לבדיות ול贊美. לשילוב בין הומר וריצינות, לחוכמה שלך, לעצות ולכעס שהוא מעמיד אותי במקום כשהיהתי מתחצפת. אתה מודל לחייקי וחלק חשוב בעיצוב האוטו שלי. כילדה ואני לוקחת ולומדת מכך המכון להמשך החיים שלך. הייתה אתה עדין חלק חשוב בחיי המשפחה בשבי, באמת באמת כמו אח גדול, ואני לא מאמין שדווקא לך זה קרה. אני מקווה שתשוב לך איפה שאתה נמצא, שהסיפור שלך לא נקטע ושאתה ממשיך להפיץ את הטוב שבר בזרה אחרת.

אהבת המכון ומתגעגע
עדין



גלאול שלנו,

הכאב הגדול מגיע והגעגוע גובר ואון את מי לחברך, לדבר, ולהתיעץ.

עברית כמעט שנה והעולם לא עזר את תנועתו.
העולם ממשיך במסלולו ועולםנו חרב, עולמנו לא יהיה אף פעם כפי שהוא.
בחוץ שמיים כחולים ועולם אינויפה יותר, החיים מקבלים ממשימות אחרות.

אתה חסר לנו ביום יום אין יום שעובר אנחנו לא חושבים עלייך.
היה לנו חבר ואח היינו צוחקים מדברים על דברים ברומו של עולם ותמיד ידענו שם יש בעיה
از מה הבעה? מתקשרים לגלאול אחינו הקטן משתפים אותו ומתייעצים אותו מקשיבים לך וכל
עזה שנחתה בדרכך תמיד הייתה נכונה וחכמה.

אנחנו בטוחים שאתה מסתכל עליו מלמעלה ומצטער על הכאב שנגרם לך ולכודם ובעיקר
למשפחתך שלא באשמהך.

לו היה רק אפשר להחזיר את הגלאול לאחור....

אנחנו בטוחים שגם שהלת הספקת לרכישת חברים חדשים כמו שהוא לך כאן שם למעלה
יהם זכו לך.
לנו מה שנותר עכשו זה לאסוף את השברים ולהמשיך הלאה.
כי החיים יותר חזקים מאתנו.

תודה על קשר חם ואוהב תודה שזכינו להכיר אדם מיוחד כמוך וכך לנו שהתקופה הייתה קצרה
כל כך.

מה עוד נותר להגיד? רק להאמין שטוב לך שם למעלה, הרוי אף אחד לא חוזר לספר ...

אתה מאד חסר לנו.
כל כך חסר זהה כאוב, דומע, שורף, צורב ואי אפשר לתאר עד כמה עצוב ודואג בלב ומכו
שאומרים "אלוהים לוקח רק את הטובים" מה שנשאר זה רק זיכרונות, ותמונהות.

מקווים שם למעלה הם יודעים שזכו לך והנשמה שלך נחה ומואסרת.
תמיד תישאר בלבינו חבל שהזמן אחר היה קצר.

נוח על משכבותך לשלום
אהובים,
עווזי ומלי



gal shlano,

"אדם ממשיך לחיות בלבבות אלה שהשיר מאחוריו" תומאס קמפל.

מי היה מאמין, עכשו, עכשו צרייך לכתוב עליך בלשון עבר.

שנה עברה לה, שנה שבה הכאב לא הרפה והגעגוע לא הפסק, לא היה לנו את האח הגדול שלנו, האח שהנכח אותנו בדרכנו בחיים, יי'עך, עזר ותרם בכל עת בה יכולת. זכר שהיית עוזר לאורי במתמטיקה? או שהיית מחזיר את شي לתוכם של הלימודים? או שהיית עוזר להילה בעבודות של בית הספר בשבתו? אנחנו בחיים לא נשכח, אנחנו כל יום חוזרים عليك וזוכרים אותך כל יום כזה הגעגוע הולך וגובר, והחוור בלבינו לא יתמלא לעולם.

אנחנו מפנימים כל פרט קטן שלמדנו ממרק בחיים האישיים שלנו ומעבירים את זה הלאה. אנחנו זוכרים כשהיינו קטנים באירועים המשפחתיים היינו תמיד מתחים לך ושאלים אם יצאת מהצד ואם אתה מגיע, וכמה שמחנו לראות אותך בכל פעם שזכינו לראות אותך.

אנחנו רוצים להודות לך על החלק הגדל שאתה בחיים שלנו, זכינו בקשר חם ואוהב ללא גבולות, זכינו להיות קרוביים לאדם המושלם, תמיד דאגת לנו ועשית הכל בשבייל לשמה אותנו ושיהה לנו כיף ייחד, כל יום איתך היה יומן כיף בשביילנו. תמיד דאגת לסובבים אותך, הראית אכפתות, ועשית את ההוו הרבה יותר טוב.

אנחנו הגדול, הייתה הרבה מעל כולם זהה אפשר להבין זאת מכל האנשים שזכו להיות בסביבתך, איך אמורים אלוהים לocket את הטוביים ביותר. אנחנו בטוחים שככשת את כלם למעלה עם האישיות המדהימה שלך ואתה אהוב שם בטירוף כי אי אפשר שלא אהוב אדם כמוך.

אנחנו יודעים שאתה מלאוות אותנו يوم יומם ורואה אותנו מלמעלה, מקווים שתובך לך שם ושותך לך לראות אותנו.

גל, תמיד תישאר בלבינו לעולם לא נשכח אותך, ולא נפסיק לאהוב ולהתגעגע
אורי, שי והילה





את גל אני מכירה מזמן שהוא נולד אבל ההיכרות שלי אליו הייתה מחד שטחית והתבססה על הביקורים השנתיים שהייתי באה לביור בישראל. גל תמיד חיכה לנו עם חירות שובה לב, שופע חיים ואהבה ומלא שמחה.

ההיכרות שלנו העצימה כשיוביל גל הגיעו לכאן ב ספטמבר 2015 לצורך למידת השפה האנגלית לעומקה. התגלו לי המנון צדדים חדשים בגל שלא היה מודעת להם. גל התרגלה כבחו עם שמחת חיים, חכם, מצחיק, טוב לב אוהב לעזר לזרות ומאד מתחשב בכלום. אי אפשר להעתלם מהਆישות הקורונית ואי אפשר שלא להתחאהבו. השהייה בקנדה חיזקה את הקשר ביןנו וגל דאג לשומר על קשר קבוע איתנו.



לצערו בחורף 2017 גל אובחן בليمפומה שלכוארה הוא היה אחראי להתחילה טיפול קוגניציונלי ולהגיע לרמייה מלאה. מרגע האבחנה גל שיטף אותו במצבו וביקש להיעדר בי ובידע שלו נדרש התמודדות אופטימלית במחלת. הודעתו לגל שאני יוצאת אליו למשך הרישודות כשהוא מודע לעובדה שאין מצב שאותן לו טיפול בדרך ואtan לו תמייה מקסימלית לצורך הלוחמה.

gal took the treatment as his shield against the enemy: Asaf Natanim, Firas Tzadot and Tzirgam for the sick. Gal knew that he had to deal with his condition and from time to time he would go to the hospital. He was diagnosed with lymphoma, which required him to undergo chemotherapy. He was treated by Dr. Asaf Natanim and Dr. Firas Tzadot. Gal's condition improved significantly after the treatment, and he returned to his normal life. He continued to work and live a normal life despite his illness. He was a strong person who faced his challenges head-on and never gave up.

כמוות הכוח שהבחן המקסימום הזה שידר היה מעבר לכל מטופל ממוצע שהוא עבדתי בעבר ומה שהcli הנע אותו זה האהבה האידיאלית להורי והרצון לא לאכזב אותם שהוא נכשל. עברנו ימים מאתגרים יותר ומאתגרים פחות וגול מעולם לא הרים ידיים - ממש לוחם אמיתי. בזמן מאמינים מאתגרים היו מבקשת ממנה שישתף אותו בחולמות שהוא רוצה להגשים ואני ניתן לישם אותם במציאות. גל אכן הצליח להגשים כמה חלומות כמו לנצח במשחק כדרכו איותי (אומנם לא הליגה הספרדית) אבל באנגליה. כמו כן גל הצליח לנצל את ההזדמנות עם האחים שלו שיזכר לנצח בשביון. כל הגשות חלום הייתה מבצע אבל הוא הצליח להגשים.

לצערו החלום האחרון שבו התעסקנו הרבה, היה להגיע לכאן. גל נפטר בשבועו שהוא אמר לו לטוס לכאן. עם כל הכאב וה挫败感 שאנן עברת על אובדן של עולם חמודות, לוחם וחבר אני מתנחמת בעובדה שהיא לי כבוד גדול להכיר בן אדם מדהים וללוות אותו לארך כל הדרך ולדאוג שלא ישבול (עד כמה שניית) בנסיבות האחרונות.

יהי זכרו ברוך
שלומית טוביאס

gal hikr

אף פעם לא כתבתי לך מכתב. לעיתים קרובות התכתבנו בטלפון בעיקר על כדורגל. דווקא הוא לנו שיחות רבות. איין יכול לומר לצערי שהכרנו או בלינו המכון שנים, אך להערכתי חמיש שנים, במיוחד מאז שהגעת עמו יובל לטורונטו כדי לשפר את האנגלית. זכיתי להכיר בחור נפלא, מצחיק, חכם, אטלי אופטימי ובמיוחד שאוהב לעוזר אחרים. עזרה לאחר זה ערך שלדעתו קשה יותר למצאו בעולםנו כיום אך אצל הוא בלט במיוחד וכן אף לא רק, נכנסת לבן לא מעט אנשים אתה בלבוי יומם יום.

ישנו סיפור שקרה לנו במפלים, חצינו דרך שער לאחר תשלום קטן של 25 סנט והלכנו על הגשר שמחבר בין קנדה לארה"ב כדי להצטלם. לאחר עשרות דקות וכמה תמונות צורנו לkidna. להפתעה נדרשו להציג דרכונים שלא היו לנו. בזמן שהיכינו לדבר עם פקיד ההגירה ואני היתי קצת במתוח איך יוצאים מהמצב זהה, אתה היה רגוע לחלוון ו"התלוננת" שהוו פימכלון הילטוון הסמור לא חזק מספיק. זה החזיק אותי. אני במתוח ואתה לא נלחץ, רגוע ותמיד אופטימי.

כמעט לא חולף יומם שאינו חשב עלייך, מתגעגע גורא,
שי טוביאס



אני אסירת תודה על כך שהכרתי את גל ברכה אישית.
כולנו ברி מזל על כך שיוצא לנו להכיר כזו נשמה טובה.

את גל יצא לי להכיר לעומק מ 2015 כשהגענו לטורונטו לכמה חודשים, ומאז יצרנו זכרונות נהדרים שאני אנצור לנצח. אני וגל הינו מציקים אחד לשני בשפות - הוא היה מתקן את העברית שלי ואני מנגד מאטגרת אותו באנגלית.

אני חיבת לומר שגל התקדם באופן מרשים באנגלית במהלך השנים. הוא היה שקדן, חכם, חדור, מטרה, ושם לב לפרטיהם הקטנים. בכל מה שהוא עסוק - בין אם זה קורסי השלהמה, אוניברסיטה, עבודה וכו' - הוא עשה את זה ברהיטות ובצורה הטובה ביותר. גל לא היה אדם טיפוסי. הייתי מתארת אותו כאדם בעל אישיות מדבקת שהקורי חיוביות על כל אחד שהכיר. הוא נגע בחוי כולנו, דאג למשפחה ולחברים ותמיד היה נוכח וקשוב לך כשהיא בקשרתו. אני וגל הינו עושים הרבה שיחות ידאו בווטסאפ בסופו שבוע ומדוברים זה את זו בדברים חדשים בחיננו.

אהבתני במיוחד להיפגש איתו במקומות בארץ. הוא תמיד היה מארגן לנו אטרקציות ודברים קופים בין אם במודיעין או בתל אביב. הוא היה כזה אדם חברותי שותם מתחשך להמשיכר בבלوت איתה. אני אמשיך להתגעגע אליו עם כל יום שעובר, הוא השפיע המון על חיי ועל חיי משפחתי. מיכה ודינה עשו עבורה יוצאת מן הכלל בגידול 3 ילדים נפלאים. יובל וניצן ברות מזל על כך שהיה להם אח כמו גל. לגיל הייתה קבוצת חברים קרוביים והם תמיד יעריכו וניצרו את הזיכרונות ואת החברות עם גל.

אני אף פעם לא אשכח את התהבותות והזיכרון ממדים מדהים בשם גל מיכל -
תמיד ישאר בלבבי זיכרון וגעגוע.

רוני טוביאס



את גל יצא לי להכיר לראשונה בחתונת שלי עם רוני, ממש בקצרה. אז הוא עוד היה "חבר של המשפחה של רוני".

באוטו הקיים גל וובל באו לביקור בקנדה. מה שהחל בקורס אנגלית של מספר שבועות נמשך להרפקתה של כמה חוות. במשך אותה תקופה הכרנו יותר לעומק, בלבד, התחברנו וגל הפר ליהות ממש בן משפחה בשביילן כאלו שהכרנו כבר שנים.

באחת השיחות שלנו על כדורגל סיפרתי לגל על רוח הלחימה של מנצח'סטר יונייטד ועל גמר ליגת האלופות ב-1999 בו הם הפסכו פיגור 1-0 בדקה ה-92 לניצחון 1-2. בין אם אופי או בין אם מזל, במרץ 2019 יונייטד ניצחה בצורה דומה בשנייה الأخيرة את פריס. גל היה זה שהודיע לי על המהפר של קבוצתי האהודה במילימס "מי היה מאמין" ו"כנגד כל הסיכויים". תוכנות אלו זבקו גם בגלו - וינר כזה שתמיד מאמין, חושב בצורה חיובית, לא מוותר, ותמיד מפיץ אוור ותקווה בקרב הטעבים אותו.

זו תמונה מאחד הבילויים שלנו במהלך הביקור בטורונטו.

כך אני זוכר את גל - אוהב לשמה, ליהנות, ותמיד מלא באנרגיות חיוביות.

אריאל צונג



הכרתי את גל כשהוא הגיע ל קנדה עם יובל בשנת 2015 כדי להתחיל שיעורי אנגלית.

גָּל וְאַנִּי הֶתְחַבְּרָנוּ מִיָּד.

יש לו השפעה על אנשים שבה אתה פשוט שמח כשאתה סביבו וקשה לא להתיידד אליו. במשך הזמן בו גל היה בקנדה בילינו כמעט את כל הזמן ביחד, בין אם זה היה לצאת עם חברים, למסעדות, לבקר במקומות תיירותיים וליהנות בסך הכל. הינו כמעט בלתי נפרדים. גל ואני התקרנו ממש בתקופה זו, ואני אסיר תודה על כך שהצלחתו לקרוא לו חבר טוב שלו. שמרנו על קשר גם כשהוא היה בארץ.

שביקרתי בישראל בשנת 2017, גל כיבד אותו עם אירוח גדול וגרם לביקור שלי בארץ להיות מוצלח. גל הוא ללא ספק אחד האנשים הצענים, כנים, מתחשבים ונדיימים שהייתו בר מזל מספיק להכיר.

הוא חכם מעבר לשנותיו ובעל חוש הומור נפלא. תמיד עיריך את הזיכרונות שיש לי מגל. אני מתגעגע אליו מאוד וחושב עליו כל יום.

גָּל, אַנִּי אֲוֹהֵב אֶתְךָ אָחִי.
רון צוונג



יצא לי להזכיר את גל עוד כשגרתי בקנדה ב-2014, ומazel התחרנו ושמרנו על הקשר.

gal תמיד הצחיק אותו ודיברנו כל הזמן על כדורי גולף גם שחזרתי לגור בארץ הוא דיבר איתי כל שבוע לראות איך אני מסתדר ועזר לי כמה שאפשר.

ב-2016 שהגעתי לבקר gal הזמן אותו לבייט שלו לשחק פיפא ואחר כך יצאנו לפאב והכרתי את החברים שלו. gal תמיד ישאר אצל כולם בלב במיוחד אצלני אני יודע שהוא שם בשנים מסתכל علينا ומהירות. כמה ימים אחרי הלוויה היה לי חלום שאני גול וושבים בים ושותים ביריות ומקשיים לשיר חתיכת שמים, שלא הכרתי את השיר זהה עד שגל שם לי אותו להקשיב באותו 순간 גרים בקנדה.

אני מאוד מתגעגע לשיחות שלנו ולמשפחה מייל כמו שгал היה תמיד כאן בשבילי אני תמיד כאן בשביבכם.

חסמור עליינו מלמעלה גל אוהבים אותך.
דן קיסלבי





דינה ומיקי היקרים,

איך אפשר בכלל להתחיל להיפרד, כשבשות האלה שהבן היותם אמורים לטוס לקנדיה, להגשים את החלום האחרון של גל, אתם נאלצים להתעסק בהכנות לקבורה שלו.

במשך שנתיים וחצי ניתנה לי הזכות לטפל בין היקר שלכם. מראשית הדרך היה ברור לנו שהמחלה עקשנית וacerbית, אבל תמיד נלחמנו ביחד, ניסינו את הטיפולים החדשניים ביותר, שמעטים זכו לקבל לפניו, בתקווה ששמהו מהם בכל זאת יוכל להתגבר על המחללה הנוראית זו. טיפול אחרי טיפול, הפגות קוצרות של המחללה בדרך, אבל גל, תמיד נשאר עם אופטימיות, תמיד עם חיוך והכרת תודה, גם כשהסבירו שלו היה גדול מנסהו.

זכרת את אחד הבקרים בראשית הדרך, אחרי תרגדמת של כמה ימים, נכנסנו לבובוק לחדרו והוא היה עסוק בכתיבת הودעות ב-WA, אולי(Clom לא קרה, לא יודע בכלל כמה דאגנו לו בימים האחרונים, מתנצל שלא חזר אל אנשים רבים שחויפשו אותו בימים האחרונים. ואתם לצדך בימים האלה, מודאגים בטירוף, אבל אף פעם לא מתלוננים, תמיד שואלים שאלות בנימוס, תמיד אומרים תודה. וכך נמשכו החיים בצל המחללה כל התקופה הזאת, בנוועם הליכות שלא הפגשים הרבה אצלינו. כל קשי, כל משוכחה חדשה עברתם באוטה סבלנות, תומכים זה זהה.

לא פלא שגל היה בחור כזה ששבה את לב כולנו. לא היה מישחו בצוות שלא התאהב בילד המיעוד הזה. למרות שלא זכה לרגעים רבים של שקט בשנים האלה, בכל זאת ניסה להמשיך הלאה, כמו בחור נורמלי בגילו. הדבקות שלו במטרה, לחתת עוד קורס, כדי שייהי יותר קל שיחזור למסלול החיים, לכת להיבחן אפילו בימים האחרונים, בלי לש��ע בייאוש, פשוט מעוררת הערכה.

הפרידה קשה מנסהו, אבל אני מקווה שבאותה גבורה שבה התמודדים בשנים האחרונים במלחמה על חייו המשיכו לחזק זה את זה ולהתמודד עם האבדן. מצטערת שלא אוכל להגיע היום. הלב שלי אתכם. אזכיר את גל תמיד עם הרצון להילחם, מתנהמת טיפ טיפה שהלך לישון עם החלום שלו, לא יודע מה באמת מצפה לו, עם הידיעה שאתם עושים כל דבר מטורף למעןנו.

בהערכתה עצומה,
נגה.

שני חברים טובים,

צמד שחקני פיפא משתתפים קבועים בטורנירים אונליין גל זוראל, זוראל גל,
יושבים בסלוון, כל אחד על כורסא. לכל מומחה שלט ביד ואחד בטעינה שייה...
GBT קבוע על המסק, מילה נזרקת מפה הברה ממש.

קריאיה
קפייצה
גל של שמחה
הפסקה... מים
צחוק
ריכילות... משפטים קצריים המסר עבר
צעקה
קללה
הפסקה... פיפוי
מאזן חיובי
עלולים לגמר!!
לא לדבר
לא להפריע
לא לנשום

שקט
דממה
gal shel uzv

מה קרה?
הפסדנו
שוב?????

מאז התיכון, במהלך השירות הצבאי, בין טיולים ולימודים,
במהלך מאות שעות פיפא נרकמה לה חברות קרובות והמשפחה שלנו התרחבה.
ואם אחד כאיתנו
הולך מעמנו
משהו מת בנו -
ומשהה, נשאר איתנו
aczlono b'beit la meshakim yotzer pipa.

רונית עומר



אני הספר של גל ..

נשמענו נראה סטנדרטי "הספר של גל" הפרשי גיל מטוריים, מקצועי למדי .. מתראים פעם בחודש תספורת וללקוח הבא והלאה נכוון? זה מה שצרי בדרך הרגילה של המקצוע.

אצל גל זה היה שונה. הוא היה מאייר את המקום שהוא נכנס.. תמיד חייך ושוב לב נשף לו מהעיניהם עוטף בחיבוק עם כל הגובה שלו ותמיד אתה מרגיש דרדס לידיו..



יום אחד היה חיבוק כזה רק שבסתור חיבוק הוא אומר "אתה יודע שזו התספורת האחרונה שלנו" אני מברך אותו במחשבה שהוא נושא לטיפול בחו"ל ואוד מגיעה המילה סרטן, כמובן עם ההומור שלו מושך בחיקוי קבוצת שיער מהראש שלו ואני פשוט נלחם עם הנפש שלי לא לבבות מולו..ILD מושלים אופי למאה מגע לו דבר כזה איפה הצדק של היקום וכמהicus יש שהאנשים היכי טובים טובלים בצרורה כזו.. גל לא היה יכול גל היה אח קטן שהתקשר ישר אחרי כל טיפול כמו אחري כל בדיקה אחרי כל תוצאה של חיבוב.. גל היה משפחה שבא הערב יום שישי לאכול אצל המשפחה שלו קוסקוס לחגוג את הנצחון על המחליה.. ואז חודש של שימושה ועוד שנה של עצב ומלחמה.. והוא לא מותר והוא נלחם כמו אריה והוא שינה את חייו בנסיבות. הוא לימד אותי לרודז אחותו חולמות, לא לפנטז עליהם, פשוט להיות בעשו ולא להרים ידיים אף פעם..

ימים אני מגשים חלום של חי בזיכרון. אחרי מותנו עזבתי עבודה של עשר שנים כדי לאהוב את עצמי, לחת ל' מה שמעולם לא העצתי מתחת ל'.. הגשמה עצמית..

אני אהוב אותה מלאריך רקי של אין יום אפילו אחד שאתה לא עבר במחשבות..

תмир לוי

gal yobel higenu ali' le'shiur ha'reashon ve'aycharo be'mesfir diktot b'oddot. Um'dati um ha'shanon v'ha'stachluti al'ihem b'mabt' chodor mesfir shniot v'amrati: "aych�תָם, la'bab ali' be'pum ha'reashona nazifa v'shokuld meror v'am la' yuzor - nafardim camo chaverim".

maz'uber zman maha, v'hafceno la'hit chaverim shel meshal le'morot ha'peresh gil'aleim meshmu'ot, ha'peresh beramta ha'heschala, ha'peresh b'nisi'on meshfachti v'afielo ba'agdut sh'kerano, casheinu, yel'dim.

ayek zeh hiba yekol la'krot? rak be'gal gal.

yobel perasha v'hamsicha at' dracha labda v'anu ha'mshkeno l'le'mod, l'shochet, la'twach, leglot, zeh le'zeh at' ma' she'shoni la'i'du. k'en, ha'limuda ha'yitha ha'didit. lm'dati minnu ha'raba. lm'dati ma' zeh chaverot v'chaverim, lm'dati ma' zo' ahava v'ma' kura'ha casheia n'emra't, lm'dati ma' zeh na'manot v'ma' zeh razon uz' la'atzila.

gal ahav at' ha'buto'im ha'nafotim shel: "d'bari chokma shel al'iyah", "la'chaber gabot v'loratz ai' koi", "mi' shala' yod'uf la'hepsid la' yod'uf lenatzach" v'oud ribim achrim. ho'ah hi' yord le'sof. du'ati v'ani hi'iti yod'uf le'sof du'atu.

afielo ha'li'ot s'forutiviot ha'yino u'shimot v'tur' cd'i di'oni di'ma. v'oregul la' hiba shochet mi' ha'mbogor v'mi ha'atziv, mi' ha'mora v'mi ha'talmid ao' satudan. gal aish. gal aishot. gal talmid, gal chaver... v'ha'chaverim nafred...

ai'li'a

ani v'gal be'khal "ha'kerano" cashe'tachluti la'usot bi'vistur le'shkenim shel'i b'thor na'ar zu'ir); yitz'a li' lem'shor ul' gal v'achiotoi comme fu'mim, cashe'ao hi' ba'6, v'ani zocer she'hi'iti n'hana' ma'od le'shak' at'io b'mashkikim, v'lo'hi'ot b'ichid ba'gena shel ha'beit.

come shnaim tu'bot la'achr' makn, cashe'el ha'ahri' tsba' v'ha'tunayin ma'od be'limodi ha'shfa ha'angli'it, ho'at ts' lo'ch'el b'shbel l'le'mod angli'it v'ldabar camha shi'ot, v'chazar ha'yino manhalim shi'otot rabot b'noshav, d'nim b'drachim ha'ci'i yul'ot l'le'mod at' ha'shfa v'la'temiyu at'ot. ahavati l'shochet at'io ul' ha'noshav, v'la'hebur al'io at' ha'yad sh'kibluti ma'ach ha'gadol b'zmanu. ha'derek sh'ubada li' ha'ci'i tov ha'yitha l'matzoa sefer mordek ma'od (um' dagsh ul' ha'ma'od), v'la'tachil la'kro'a at'io um' mil'on angli'it-uberit ch'mod. be'umod ha'reashon cu'mut v'la'mbinim k'lom, be'ushri' mitchilim la'hibon meshfutim, be'umod ha-50-55 m'binim k'atz'i yoter, v'be'umod ha'ma'ha cabr morotkim leg'mri v'korai'im angli'it b'zora' r'zofa):

ma'od ha'reacti at' ha'thalik sh'gal ha'ya' u'sha'um ha'limida, v'at' ha'shake'ah shel'i, sha'chalutai le'knot lo' at' ha'sfer shenmaza' azli' b'makom ha'reashon m'bini' l'saf'rim sh'kerati b'chi'. ha'sfer Shogun mata' Clavell, James, ul' sifor b'diony sh'chilito shel ha'sfer ha'airupai um ha'smora'im shel yip'na b'mama-h-17. ani zocer sh'ca'sher sifriti lo' at' ha'sfer ha'unim shel'no n'atzu' morob un'inim v'skrenot, v'ho'ao ma'od ha'talhab la'kra'at ha'keria'ah shel'i. nis'iti la'hdlik at'io camha shi'ot ul' ha'sfer v'ul' ha'ul'ah, cd'i sh'ca'sher yig'uz al'io another shel'i. shel'i s'firim b'derek sh'ho'ao r'za' la'kro'a la'pni' k'n, az ha'rigos ha'ul'ah hi'ya' gdol yoter mah'koshi' shel ha'htmoddot um ha'umodim ha'reashonim.

matge'eg, ,

zohar y'remiah

ג'ל יקר

בעצער כבד מנשוא איבדנו אתך ג'ל יקר
אני מקווה שלא פחדת ושהלא כאב לך.
גדלת אצלך בקראותה, היה לך מקרים וחייך עם עיניים טובות שהפרק עם השנים לגבר אחד
מהחברה ומאמcn.

אני מעירך ומקדש כל רגע שיצא לנו להיות איתך.
גדלת בשוגן, הייתה חילך עיקרי ממרכיבי המועדון והמשפחה המיוחדת שלנו.
אני כותב עכשו ומחיך שאני נזכר בריגעים איתך ממחנות אימוניים ומ מבחני החגורות.
היתה כל כך אהוב ואוהב על החברים לקבוצה ועל חבריו הנבחרת.
זכור שיצאנו לתחרות באיטליה, אילו חוויות
ושזכית בתואר אלוף ישראל... מדחים אתה.
אני זכר איך החניכים שאימנת הסתכלו עליו בהערכתה. היה לך חן מיוחד.
שנודע לי על המחלקה האזרחית הייתי שבר ואתה זרעת בי תקווה שהיה בסדר.
מה לא עברת מס肯 שלי, אזזה לחם היה, ניצחת בסיבוב הראשון וכולנו היו מאושרים ואפלו
עשינו לבבוך ארוכה חגיגת אצלנו עם כל החברה והמשפחות יחד.
שחגגת יום הולדת אצלך וראייתי את כל חברי מחוץ לקראותה שמחים איתך, הייתה לך גאה
בר, אזזה ילד מוצלח איזה משפחה אילו חברים.
הרגשת גאויה של אבא.

לא יכול לשוכח את הרגע שנפלט לך... שהמחלקה האזרחית, כאילו מהרגע המאושר זהה
איתך צנחה עלי הבשורה הנוראית.
היום- ביום ארור זה אני לפחות מוכיר על שזכתי לראות אותך בתקופה האחרונה. אם בבית
חולים שיצא לנו לשוחח בלבד ארכות על החיים ובכלל על המחשבות שרצות בראש.
וזם באימון שחוות האחרון שכבר הרגשתי שעוזה- הנה אתה יצא מזה.
מחלקה אזרחית, איך לך אוטר מאייתנו מהמשפחה המקסימה שלך מהחפים המדמיים שאני
בטוח שאתה מוצא אותם וננה מהם ומגדל משפחה לתפארת.

ג'ל היקר,
תנווח על משכבר בשלום ותשגיח על כולנו מלמעלה. עשה למשפחה היקרה שלך יהיה טוב
כמה שאפשר.
אני מבטיח להזכיר אותך ואת זיכرك בכל מפגש ותמיד אשמור לך נקודת חמה בלב.
ואהוב אותך בן יקר.

gcdun

SHOGUN
ג'ל מיכל - ראשון בקומיטה בוגרים מעל 73 קג



ガラ、ミハイル君の訃報に接し
驚きと悲しみに心が締め付けられる
思いです。

ご家族の皆様の心中をお察しし
心より哀悼の意を表します

空手道がミハイル君の短かった人生の
中で少しでもよろこびや支えになって
いたことを願わざくいはれません。

ミハイル君が我々空手仲間の心の中
に永遠にあることをお誓い致します

ミハイル君のご冥福を心よりお祈りし
お別れの言葉とさせて頂きます。

世界系東流空手道連盟
会長 岩田 源三

Gai Michal

I am impressed with the surprise and sadness of Gal Michal's sudden death. I want to express my heartfelt
condolences in the heart of his family.

I hope that Karate was a joy and support mentally in Michal's short life.

I swear that Gal Michal will be forever in the hearts of our Karate friends.

I sincerely pray for the happiness of Gal Michal and say goodbye.

World Shitoryu Karate Federation

President Genzo Iwata

9 September 2019

בגיל 5 גל עשה מפנה בחיוו,

כשהחליט להשאיר את "סנונית" מאחוריו

ה策רף לחוג קראטה חדור מטרה,

כשהיעד חgorה שחורה.

פגש לא מעט חברים, שהפכו להיות כמו אחיהם.

ונוצרה חבורה של מתאמנים עילאיים (ולא מתנסאים)

שהביאו כבוד למועדון "שוגן" ולעיר מודיעין.

תחרויות בארץ וב בחו"ל, איטליה, סין, קרואטיה ויעדים נוספים,

לימים הבנו שייעדים אלה עברו גל הוי כמעט אחרונים.

גָּל שיתף בחוויות וסיפורים

על קיומה שבאה מרוח כרייכים,

על הדרכות שהיא נתן לחצים, איך ינגב לצד שהלך לשירותים?

אהב את הקראטה כי בחיים, גם על חשבון הלימודים.

אלוף הארץ כשהיה בתיכון, ואלוף העולם בכלkom וליפול תור פחות מעשר!!!



gal haikar,

זכר שבאייזהו שלב במהלך השנים שהתאמנו ביחד החלטת
שאתה רוצה לפרק אותה במכות?

היות קופץ עלי' בסוף אימון ומנסה להכניע אותו, אך אין מה
לעשות - פער של שנה בין גברים הוא פער ממשוני ולכך היה
לי יתרון. לפעמים היה מנסה להפתיע אותו, לפעמים היה
מנסה לנקח את זה לקרקע, לפעמים לקרב בעיטות, לפעמים
לעיף אותו, אך בסוף תמיד היה חוטף קצת (באבה). זה היה
טקס קבוע. אני זכר איר המחשבות שלי השתנו לאורך השנים
מ"בטח תיכף ימאס לו לחוטף", ל"איך הוא עוד לא יותר?",
ל"וואו, זה כבר לא קל כמו פעם", לפעם ההיא שמצאתי את
עצמך דבוק למזרן וחשבתי "מתי זה קרה?". זה אמן סיוף
מצחיק, אך מייצג את הפיטר שהיא. בוחר מטרה שאפתנית,
ננעל עליה, בನיחות והתמדה תוקף אותה, ככל האול -
מנסה אחרת, אך לא מיותר. בסוף משיג.



בדיק בಗל תוכנה זו, היה לי ברור שכאשר החלטת אתה
רוצה לימודי הנדסה, זו שאלה של זמן עד שהתעודה תהיה
בידך. בדיק בಗל התוכנה זו, ביום ההוא שהתקשרה
להודיע על כך שלilit בסרטן, היה לי ברור שאתה מחלים. גם
כשהמחלה חזקה, היה לי ברור שתחלים. כאשר המחלה חוזרת
שוב, הבטיחו זהה לא התעורר. לא נטאש שמעט עברה שנה
מאז שאינו, הכאב עוד חד, אך הזיכרונות עלי' חמימים מאוד.

אני נזכר בר לעתים תכופות - לפעמים נזכר ברגע מצחיק
מתחרות בחו"ל ועל פני עולה חירות, לפעמים נזכר בגבורה
שבה התמודדת עם המחלה הנוראית וגופי מתמלא בכות,
לפעמים נזכר בסקנות שבה הרהרת לבבי השאלות הרמותות
של החיים ועולה بي תחושת ענווה. הזיכרונות האלה הם מתנה
שהעניקה לי. בחירות הקצרים הפצת המן טוב, והטוב הזה
ממישך דרך מי שחלק איתך את דרכך.

באהבה גדולה,
ווויה

הו מלאר,

קשה לי לכתוב עליו בלבוש עבר, אתה מכיר אותי, אני ריגשי.

از החלטתי הפעם לספר לך מה עבר עלי' בזמן זהה שאתה לא נמצא...

האמת שהכל מסביב די' רגיל, בלางן עם איזה וירוס שמנסה לשתק העולם, אבל חוץ מזה הכל ממשיך, וזה הדבר אחות.

הזה איך הכל ממשיך לנوع, אתה לא פה. תהייתי עצמי מה אתה חשב על השנה הזאת, בטוח הייתה מעברior את זה בחורין ואופטימיות שיש רק לך, כי זה גל. אבל בכל זאת, השנה הכיה גורעה שחוויות, ששיאה היה בפרידה ממך.

אני רוצה להגיד לך שאין לך מה לדאוג, אני בטדר! מתקדם בחים ושותר על חירות! שומר על הרוח שלך. תדע לך שאתה שחר ואלון שעשינו עקוקו מעל למרפק שמאל, עקוקו לצריך. זה הקעוקו הראשון שלי, ואני הולך אותו גאה, וכל פעם ששואלים עלי, אני מזכיר אותך, זה עשה לי טוב על הלב.

אני גאה בזכות שנפלה בחלקי להיות חבר ואח לאישיות כmor, אני כאב ומתגעגע מלא. אז אם אפשר בקשה קטנה.. תוכל לבקר אותי יותר בחולומות?

אהוב אותך אחוי, וזה ברור שאתה זוכר אותו לכלם, אתה חלק ממנה.

מור אנקוווה



חבר שלי.

בכל פעם שאני שומע את שマー עולות בי כל-כך הרבה מחשבות. מחשבות שמשלבות רגשות מעורבים, רגשות שקשה לתאר או להסביר במילים. למען האמת, זה תמיד מתחילה טוב. התמונה הראשונה שאני רואה זה אותך, מוחיך תמיד.

אני נזכר בקשר החם שלנו, בקרבה שהייתה לנו, בחברות האינסופית. אני מיד נזדק לילדות, ממש לגיל 3 או 4 – שני צוציקום עם נזלת שרצים ומשתוללים על מזרני האימונים בחילופיות חדשות ובחגורות לבנות. חושב על שיחות הנפש שלנו, על זה שהיה לי אוזן קשבת ותמיד היה שם בשביבך כמו שאני בשביבך, על השיטויות שהיינו עושים יחד. כל התיימם המשותפים שלנו רצחים לי מול העיניים ממש בכמה רגעיהם. ובאופן הכל טבעי, מדיםין שאתה מולי – ומחייב לך בחזרה.

מיד אחר-כך מגיעה תחושת המועקה והכאב, על עצם העובדה שאתה כל אלה אני כבר לא אראה ולא ארגניש באמת. אתה חסר לי, מואוד. בתקופה האரוכה והקשה שעברה, לימדת אותי ואת כלנו המכון על החיים. תמיד הייתה השראה, כמעט להכל, אבל מבחינתית התעלית על כל תוכנה אנושית סטנדרטית. לעיתים כשאדם נמצא בצומת דרכים, במצב מורכב, או בקשי פיזי או מנטלי – הוא נוטה לסתות לשוליים, לתרץ, ל��ר. הוא מנסה למצוא פתרון בדרך – לא דרך, ושוכח לשמור על עקרונותיו הבסיסיים. אתה עשית בדיק את ההפק. אתה גל, הייתה פשוט – גל.

נשארת מי אתה, אף פעם לא ויתרת לעצמך, המשכת לעשות את הדברים שאתה אוהב, סלلت לעצמך דרך לעתיד ולא סטיית ממנה אפילו לא לרגע. עם חיוך מאוזן לאוזן מרגיע את כולם וمبין שאלות החים, בידיעה ברורה שאתה עומד לניצח את הקשיים בונק אואט. תמיד הייתה והשתה השראה שלך. תמיד לצידי, בכל יום שעובר.

אהוב אותך חבר יקר.

שחר ויסמן



גלאל,

כמה קשה לכתוב. מרגיש כאלו אתמול ושנתי איתך על הכוורת באיכילוב. איזה כיף ומצחיק היה, כיף גם קשה. אני חושב לעצמי שזה מרגיש כמו איזה סיכום. איך אפשר לסכם? איך אפשר לבחור סיפור אחד מתוך שנים של רגעים קטנים. וגם ככה בטח לכלים יש סיורים יותר טובים משל. אד אני כותב וכוחק, מסתכל לך ולוי בפייסבוק, Katz מהיר, Katz בואה, עוד Katz כותב ומוחק וסגור את המחשב. בטח הייתה כותבת משהו בשניה, תמיד ידעת להסביר את מה שהלב מרגיש במילים.

בכל אופן, אני מתנגד בתוקף בספר על מהهو אחד שמצויר לי אורך אבל עדין מרגיש מחויב לקוראים, אז אני חושב שהרגעים יפים ומצחיקים שלנו היו כשהיינו הולכים ברגל ביחד לאימונים באסיף. היינו מרכלים Katz על בנות (היא געה) ומספרים אחד לשני סודות ובעיות, מתווכחים על זה Katz, ואז הייתה סוגר את השיחה ב"אנחנו אוכלים את הראש ובסוף גם כקה זה מסתדר. מחר נצחק על זה". ואני התייענה – "עמוק, אתה צודק". כקה פשוט. לא אמרתי לך אף פעם ובטח גם לא הבנתי בעצמי,இיזה הרגשה טובבה המשפט הקטן הזה שהגיע בכל מני וויראיציות היה עשויה לי. איזה מקשיב טוב היה זה פשוט לא יאומן. הייתי מבלב לך את המוח כל יום עשרה הארכוה זו לכיוון עידנים ולעולם לא הראית שמנמס לך או שחרתתי. ועכשוו איני מנסה להקשיב לאחרים, לעצמי ולהגיד שמחר נצחק על זה, למרות שלפעמים, זה לא כל כך פשוט.

מחשבה שאני אוהב לחשב ושמנהמת אתו היא שכולנו נולדים עם תאריך תפוגה, זה Katz מצחיק. נكون קוגג? איז בדיוק כקה, זה כבר הוחלט מתי נלך מפה. ומה נשאר לנו לעשות עם זה? רק לדאוג שבזמן שאנו כאן, לעשות כמה שיורט טוב לאנשים אחרים. ואתה חבבי, הספקת להרחיב לנו את הלב כמו עשרה אנשים עם תאריך תפוגה כמו של קלקר שלא מתקללה...

ובגלל שהלכת ללמידה חשלמל, איז ציטוט של ניוטון יתאים כאן ויראה כמה ענק אתה בשביבי ואיך הרגשת שאותה מחזיק אותך על הכתפיים שלך, של ענק, בלי קשר לזה שאתה גבוה..

"אם הרחיקתי לראות, הרי זה משומם שעמדתי על כתפייהם של ענקים"
אהוב אותך, חושב עלייך ומתגעגע

דני ברומשטיין



גלאגולם,

מוזר לי ממד לכתוב לך בלשון עבר, נכון שכמעט שנה עברה, אבל עדין אני לא מצילהה לעכל את זה העובדה שאתה לא באמת פה.

במהלך השנים המסלולים שלנו נפגשו מספר פעמים, הינו באותו בית הספר, אני הייתי שכבה מעלי. אבל הכרנו בקארטה, נהינו חברים טובים, בדרך הביתה מהאימון הינו הולכים ביחד, היה מספר לי על דברים שעוברים עלייך ואני הייתה מספרת לך עלי.

לאחר השחרור מסלולנו נפגש שוב, כאשר חזרנו להמשר דאן 2 בקארטה, וכל אחד מאיתנו מסתבר החיליט להשלים מגמת פיזיקה על מנת להתקבל ללימודים המשך באוניברסיטה. חזרנו להיות בקשר קרוב, התאמנו יחד ולומודם ל מבחנים.

שנה לאחר מכן, אני התחנתי ללמידה, אתה שלמת מתמטיקה ביואל גבע, היה לנו את אותו המורה ביואל גבע, אז מידי פעם דיברנו עליו, שלחתי לך סיכומים שהוא לי ממנו. התקדמנו שוב, חלקנו דברים רבים ממשותף, אבל לא הינו קרובים מכך.

לקראת סוף הסמסטר הראשון, התקשרת אליו ביום יששי בצהרים, אני הייתי בדרך חזרה למועדון מבאר שבב, אחרי מספר ומים בהם ניסית לדבר איתי ואני דחיתתי אותך בענעה שאני עוסקה ויש לי לבדוק חשוב. התחלה בספר לי סיפור ארוך, על הרבה בדיקות והרבה כאבים ובעיקר הרבה חוסר וודאות. לאט לאט הבנתי لأن הספר הולך, לא אמרתי כלום, כי לא היה לי אומץ להגיד זאת זה בקהל. אני חושבת שגם אתה אף פעם לא אמרת בקהל את המילה סרטן. נבהلت מכך, התחנתי לבוכת, יצא מצב שאתה היה צריך להרגיע אותי ולהגיד לי שהכל בסדר ולפי מה שהרופאים אומרים יש לך 90% החלמה. אף פעם לא סמכתה על המחלה הזאת, אבל סמכתי עלייך, אתה כבר חשבת לאן תטוס בחודש יוני כאשר הסבב יגמר ותחזור להיות בריאות. הרגשתה רע שכל השבוע שקדם לך אמרת לי כמה אני עסוקה, והתלוננטה בלי סוף על כמות המבחןים, על המרצים ועל כל דבר בעצם מבלתי לדעת מה עבר עלייך באותו המרגע. הרגשתה שאם התקשרת בספר לי במיוחד, סייר כל כך קשה ואיש, אז הרגשת איתי בנוח והתקפיך של הוא היה שם כחברה קרובה לכל דבר. התחלנו לדבר יומ-יום, שיתפה אוטי בטיפולים שאתה עושה, בתחושים ובפחדים. סיירת לי שביבת אתה לא רוצה שאחיזות שלך יסתכלו עלייך ברחמים, כי אתה האח הגדול בבית. ומול חברים שלא אתה לא יכול ל"התבכין" כי אתה גבר. אליו התקשרת פעמיים רבות בלבד בלילה בוכה, שאתה מפחד למות.

כל כך הרבה טיפולים עברת, תמיד שמרת על אופטימיות, על שמחה, על רוגע. כל פעם חשבת שהפעם זה נגמר, אתה ניצחת, ושוב הכאבים חוזרים ושוב הטיפולים הנוראים. לפני כמעט שנתיים חשבת שהפעם זה באמת מאחוריך, או שפשווט לכך רצית להמשיך הלאה בחירות ולהיות במקום שמתאים לך בגילך להיות בו. החלטת שאתה מתחילה ללמידה הנדרשת להשכיל באוניברסיטה בן-גוריון. שמחתי מכך שתבוא לבאר שבב, ידעת כי מה רצית את זה כבר, להמשיך הלאה בחיים, לא לעמוד במקום. התחלה את הסמסטר, היה עמוס ובקשי ונגשנו. באחד הימים ראתה אותו הולך באוניברסיטה, ביקשת שנלך לשבת לדבר, סיירת לי שכך אבא לך. אני ניסיתי לשכנע אותו שאלו חברים הנוובעים מלחץ, מפחד שהסרטן יחוור, דזוקא עכשווי כישש לך כבר חיים חדשים. אמרת לי שאתה מכיר את הכאבים האלה. תוך חודש כבר לא היה בbara שבע. חזרת לבית חולים, לטיפולים, חוות לוחות שוב חוליה שרוטן.

בסוף אותה שנה נפטרת, הרגשתך אחורי שעזבת את באר שבע התרחקנו מעט, ולא כי עזבת את באר שבע, כי אני התחנתי לאבד תקווה. הייתה עונה להודעות לאחר זמן מה, כי פשוט לא ידעת כי כבר מה לומר, לא ידעת איך לעודד או להרגיע. עברת כלכך הרבה, ולא יכולתי להגיד עוד יהיה בסדר.

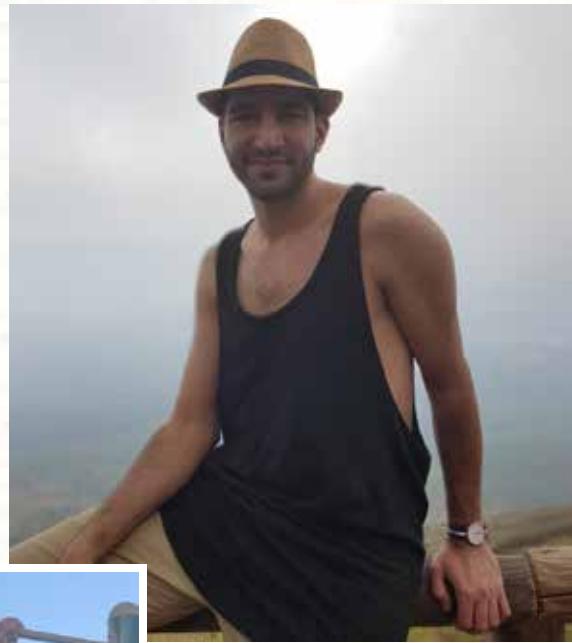
יוםים לפני שנפטרת דיברנו בטלפון, אני הייתי יומיים לפני טיסה לאיטליה. אמרת לי שאתה מרגיש בסדר ואני סיפרתי לך על הטישה והבוחת שאלח לך תמונות ברגע שאגע. לא חשבתי שהמצב שלך צזה רע, אבל לי שלא סיפרת לי, הרגשת שאלות לא הייתה חברה מספקת טוביה. אולי פשוט לא רצית להגיד את זה בקול רם. ביום שהגעתי לאיטליה פתחתי את הטלפון, לכמונות רבה של הודעות, לא האמנתי שקרו אותי אותן. לא חשבתי שזאת תהיה השיחה האחרון שלנו, תקופה שהרגשתי שונה מה לומר כדי לעודד ולהרגע, אבל לרגע לא באמת חשבתי שתמות, לרגע לא האמנתי שלא אתה תנצה.

לא הייתה בלואה שלך, אחרי כל התקופה הזאת ואני לא נמצאת בארץ כדי ללוות אותך ברגעיך האחרונים. הגעת לך כבר של כמה פעמים מאז, הסתכלתי מבלי להבין איך אתה שם, איך גל שהאוונים שלי עוד שומעות את הקול שלו נמצאים שם, עד היום אני לא מצליח להבין.

גלגול, אני מתגעגעת אליו אין קץ
אתה חבר אמייתי, אתה חכם ומכשר, לימדת אותי מהי פרופורציה, ומהי אופטימיות ומהו כוח
רצון. הייתה אריה לאורך כל הדרך, שום דבר לא יכול לעצור אותך.
אני מקווה שהיית חברה טובת עבורה.

אהבת אותך מאד, אתה תמיד בלבבי.
יענבר הרוש





חבר שלוי, שותף שלוי, אח שלוי.

הזמן זוחל לאט, חור עצום במרכז החזה שלא מתמלא ולא נרפא.

כל הזמן שבעולם לא יملא את החור זהה.
הזכונות מהדדים בראש, התמונות מספורות על חיויות
ש machot וימים של כיף, חייכים של אושר ורגעים מיוחדים.

כל הזמן שבעולם לא ימחק את הזכונות.
הכרנו בגיל מאוחר, התקרבנו לאט, שני Chadim יחסית,
מעולמות שונים, הפכנו לתאומים.

אותו הגובה, 1.91, שיער שחור, זקן מלא, חיר גдол, גון עור
כהה, והci חשוב, אף מוכב.
פעמים רבות סיפרנו לאנשים זרים שאנחנו אחיהם. הדמיין
החיצוני הילך וגבר עם השניים אך היה Cainiacus וכאפס לעמודת
החברות שהפתחה.

למדנו להחליף משפטים שלמים מבט אחד, לא היינו זקנים
ליותר משנה כדי לדעת מה קורה במחשבות של השני, דיון
עמוק שנוהל בקriticza והנהון.
ידעת מה אני עומד לומר, ידעת מה אני צריך לשמעו, גם אם
זה לא מה שרציתי שתגיד. בימים שלא נפגשנו דיברנו בפלפון
4-3 שיחות ביום ובין לבין חוקים גם בהודעות. החברים צחקו
עלינו שאנחנו כמו זוג, הינו קרובי יותר.

אני מתגעגע לצחוקים שלנו, לבדיחות קרש, אני מתגעגע
לסיפורים שלך ולדרך המיחודת בה ידעת לספר אותם,
ולהבעות הפנים והמחחות שעשית עם הידים בזמן הספרו.
אני מתגעגע לשיחות נפש שלנו אל תוך הלילה או באמצע היום,
באמצע החיים, מתגעגע לוויוחים שלנו ולהתערבויות על כל
דבר אפשרי, כיימה לא, על כל מילה שלנית אחת שלך, פינג
פונג של חוקים.

מתגעגע לדאגה שלך לכלם ולדאגה שלי אליו, לברכות יום
הולדת המושקעות ולעидוד והתמיכה בכל סיטואציה, נתת לי
את הכוח ואת העצה הנכונה תמיד, גם בחיבור אחד חזק ואיכות
שמלא באנרגיה חדשה וטובה.

מתגעגע לאצלות ולאמונה החזקה שבר – שייהי בסדר,
אהבת האדם ושמחת החיים שהענקת לכל מי שבא איתך
במגע, הצניעות והפשטות, טוב לב תהו.
אני לוקח את כל הגגען אליו פנימה, בתקווה שאצליח ללמידה
להיות קצת יותר אתה, וلتת קצת יותר לכלם.

זה לא סיכון ובטע שלא פרידה, אתה תמיד איתי, בכל יום יש
רגע של גל, מה גל היה עשו עכשי, מה גל היה אומר, איזה
עצה גל היה נותן, איזה פתגם, איזה בדיחה, אני שומר את כל
אתם רגעים קטנים איתי, את כל הסיפורים והמחשובות שהיית
הראשון לשמוע ולרוב גם היחיד, השמחים והפחחים, הימים
הטובים וגם הקשים, מלא רגעים שאתה חלק מהם וחלק ממוני,
לתמיד.

את כל החוויות אנחנו עוד נחלוק על קפה ביום מן הימים, אתה
יודע את זה וגם אני.

Till we meet again
מתגעגע אינספור ואוהב הכון
דוראל



מכל הדברים שאפשר לומר על בן אדם, אני לא חשב שיש משהו שלא אמרו עליו. הטוב האינטימי שהוא בר, היפי הפנימי והחיצוני שבר שף אחד לא היה יכול לפספס.

אני בחרתי לספר את הסיפור שלנו מלונדון, בתאריך 12.4.18 (יום חמישי) אני במשמרתليلה, אתה מתקשר אליו ב-22:00 בערך וسؤال אותו מה הפסיכו שאני זורם ללונדון לסוף"? מהר בבקור יש טישה ב-11:00?! (כפורה עלייך יש משחק של טוונהאם נגד סיטי חיבבים להיות שם) ידעת כי כמה רצית את זה. ושמעתה בקולך כמה שרצית, ידעת גם לפני איזה תקופה אתה עומד ופשוט לא יכולתי לשרב לך, בלי לחשוב פגמיים אמרת לי תסגור.

אחרי לילה ארוך של כנ ולא ב-00:5 לפנות בוקר אתה שלח לי הודעה זהה סגرت. את המשמרת שלי סיימתי ב-0:00 ואיכשהו אחרי שעתיים מצאתי את עצמי בנחבות'ג איתך עם אור ואני.

אחרי מסע של טיסות וקונקשנים הגיענו ללונדון, שמננו את הדברים בדירה ואמרת יאליה באו להסתובב אין לנו זמן לבזבז. זה היה סוף' ש��ר אבל הספקנו המון-קניות, מסעדות, ברים, טילות והמשחק שחלמת. לא אשכח שקיבלנו את הكريיטיסים איך התבאהת כשיגלנו שהילינו אותן זוגות, כל כך רצית שניה ונחווה את המשחק ביחד והיית הראשון להגיד לי ולואר קחו את המקומות הטובים, כזה אתה הייתה קודם חשב על الآخر ומרצה את כולם לפני שאתה חשב על עצמו.

בסוף המשחק חקרה לי תמונה שלא יצא לי מהראש, בזמן שאתה אוור מחייבים לך ולኒין שתגיעו ליציאה מהatzד'ון, אתה שלח לנו הודעה ושואל איפה אנחנו וشنג'ע ליציע שאתם ישבתם, אנחנו מגעים אליכם כל האצד'ון כבר רק מdad ורק אתה נשארת מעל המנהרה של השחקנים צועק לכולם עם מבטא בריטי את השמות שלהם, איך אתה התרגשת כשהאתרי קיון הסתכל עלייך.

اما שלך אומרת שהטיול הזה האריך לך את החיים, אני חשב שאתה גרם לנו להעיר את החיים.

гал את הגעגוע אליו לא ניתן להסביר במילים. אתה איתני תמיד, בכל החלטה ובכל צעד חשב עלייך, מה אתה היה אומר כי תמיד הייתה לך את העצה הטובה ביותר ואת המילימטים המדויקות ביותר. "ואיש לא יבין מה נשרב לך פנויים, ורק מסבירים געגוע".

אהוב אותך ומתגעגע אליו אח
ענבר מתניה



סיפור על תקופה טובה ויפה שלנו יחד אחיו..

זה היה בתקופת הר"מ 2 שאליה יצאנו יחד. זאת הייתה תקופה עצומה בחברות שלנו, שבה למדתי להכיר יותר עוד יותר לעומק. שם יצא לי להכיר ולהבין איזה בן אדם מדהים אתה, אהוב, שמח ושםן מתחת הכל עבור האוהבים עלייך.

בתקופה הזאת חווינו ביחד אימונים יומאים, ישיבות ויציאות כל ערבי. רגע השיא שלנו היה ש{return} אחד הלכנו להתאמן ותוך כדי האימון החלפנו שירודים לאילת.

תוך 3 שעות כבר היינו בדלקן של אבא שלך על הערבה. זאת הייתה תקופה יפה שאני אנצור כל רגע בהי.

אחין מאושר ממנני יצא לי לחוות כל כרך הרבה חוותות עם אדם כמוך, שזכה להיות חלק מחיי ושןחקת בליבי ועיצבת אותו בדרכים הטובות שלך.

תקופת הקורונה המשוגעת הזאת גרמה לי להחשב עוד יותר על איזה גיבור היה. תמיד ידעתי כמה אתה חזק וכמה היה חשוב לך שכלי חזק תישאר אותו הגל עם ההומר המיעוד והשם.

התקופה הזאת עזרה את העולם כולו ובחודשים וקצת בבית של חוסר ודאות גרמו לי להשתגע בבית.

אבל אז אתה עליית במוחו וגרמת לי להחשב על איך נלחמת במשך 3 שנים בכל העולם בחוץ המשיך לפועל. המשכת להיות מלא שמח חיים ושאפת לנצח את המחלה הזאת בכל דרך אפשרית. שאפת למציניות בתחביבים שפיתחת ואפילו התחלת ללמידה.

אחוי היקר אני בטוח שאתה ישב לך שם בשמיים בבדידי מלאר מביט למיטה בגאווה על הדרך שהשארת פה ודברים שבזכותך ליידן את החבורה למה שהיא היום. אהוב המון ומתגעגע,

שי ג'יבלי



זו הייתה שנה שעוד לא באמת העזתי לקבל את הפרידה ולהתחל להתמודד איתה. בכל פעם שהגעת אליו במחשבה זיכרון או חלום, היה לי רגע של השתחות ששאלתי את עצמי זה אמיתי? אני באמת חי כרגע בעולם שאתה לא נמצא בו? התמודדתי עם פרידות קשות ויבדתי אבא אבל החוסר צדק שאתה נלקח מאיינו הוא משחו שלא ניתן להכללה.

אתה היה אדם מדהים, מסוג האנשים שתמיד אהבתו במיוחד שנמצאים בסביבתו, מצד אחד קורע אותו מצחוק ומצד שני בן אדם שאפשר לצולו אותו לשיחות עמוק בהתרשם מלאה, אישכם, רגש ובעל ראייה בהירה וחודה של המצויאות.

ఈ מהלכה הגיעו הרגשות לכולנו איזה גיבור על אתה, כמה עצומות, כמה אופטימיות. תמיד אנשים באו לחזק אותך ויצאו מחוזקים. לא נתת לה לעוזר את ההתקפות שלך והמשכית ללמידה כל מה שענין אותך. לא נתת לעצמך להריגש קורבן בשום שלב. תמיד חירך תמיד חזק תמיד קליל. הצורה שבה זה הילך וחזר בכל פעם שכבר היה מוכן להתפוצץ לחים כמו כדור שמשתגר מהתוחזה הדבר הכى קשה שראית שמיشهו מתמודד איתנו, אי פעם. והסוף שלא האמנתי שיכל להיגמר ככה לאדם מכור, לא מצליח למצוא מילה שתתאר את הкус והיגון.

הגעגוע והכאב ימשיכו להתעצם משנה לשנה אבל אני לא אפסיק להזכיר לעצמי שאתה עדין כאן, האנרגיה הנפלאה שלך נשארת אצל כל מי שזכה להתקרב אליו ונכנסת לו לב. אני עוד אעשה את הקורס שאמרנו שנעשה יחד ואמשיך ללקחת אותך איתי לכל פינה שאיה בעולם.

תודה לך על הכל חבר יקר, לעולם לא אשכח אותך!

יובל לופו



את גל הכרתי באמת בתיכון ביום הראשון של שנה י.

הינו מהבנימים הבודדים בכיתה והחיבור היה מיידי.

בתוך שני נערים עם חיבה לספרט לא היו מציגים גדולים בתחום הcadorgel וכך גם שאר תלמידי הcliffe שלנו. אני תמיד היתי בהתקפה ליד עצן שמחכה לכדור שיגיע אבל גל היה שחקן הגנה עיקש שרצ לכל כדור ולא מיותר אפילו פעם אחת. אני לא יודע איך אבל זכינו בטורניר.

אחרי כמה שנים התגייסתי לצבא ויצאתי לקורס מ"כים, ביום הראשון באמצעות מסדר בשואה (שבו אתה מחזיר את כל מה ששיר לצבא) ראיית גל במעגל לידי והוא ישר רץ אליו להגיד שלום ולהתלהב שמה הסיכוי ושר הרס"ר צעק עליו לחזור והוא היה מבולבל מכל הסיטואציה. בשלב מסוים הייתה רצית אלפיים עם כל הצד התחלקנו לקבוצות גל היה באחת הקבוצות שלפני. כולם היו שחורים בכו הסיום ורק גל עמד שם וצעק לי שאני חייב לנצח ולא לוותר. סיימתי את הריצה גמור והיה שווה לנצח בשבייל ההתלהבות שלו. מאי עברו מאות ישיבות בקפה של שבת בבוקר ועוד המן מפגשים בכל ההזדמנויות אפשרית שرك היה.

בתקופה האחרונה לפני שהוא נפטר הוא רצה לחזור לקשר תמיד הוא צחק שהוא לוקח שיעורים עם זקנים. אני וגל שטנגל התאמנו קבוע והוא אמר לנו יאללה אני מצטרף. למחרות חולשתו הוא היה עיקש להצליח לעשות כל מה שהוא היה מסוגל ולא יותר אפילו לא קצר, אני וגל שטנגל הסתכלנו עליו בפליאה.

גל אתה אחד מהחברים הכי טובים שלי ותמיד תהיה,
אהוב אותך ומתגעגע,

ירין



53

אני גול מכירם הרבה הרבה שנים. למדנו באותו בית ספר מזאך שאני זכר, תמיד היו בינוינו יחסים טובים, ותמיד הייתה הרבה הערקה בינוינו, שיחקנו ביחד כשהינו קטנים, והמשכנו לשחק ביחד כשגדלנו. בסונו..

הסוני תמיד היה תחביב ממשמעו של גל. כשהיינו בתיכון נסענו ביחד לטויל עם המשפטות לאלה"ב. חוץ מהזמן שיצא לנו להיות ביחד ולבלות, ומהחוויות ממשם, אני זכר שהרצון hic עז שלנו באותה תקופה, היה לרכוש לעצמנו סוני 3 (וכשאני אומר לרכוש לעצמנו הכוונה שיררכשו לנו). לאחר דיונים רבים, התלבטויות, בדיקות והתחשבויות הצלחנו לבסוף לשכנע את ההורים. נסענו במוניות לשדרה החמישית בניו יורק עם אבא שלו ועם מיקי, קנוינו את הסוני 3 הנכperf, הופנו טנא (כי המתח באלה"ב שונה) שלטים ומשחקים, והאמת שפשוט נשבנו עם קופסת קרтон בגודל של בנאדם קטן ובמשקל 8 ק"ג במשר חדש בערך. לקחנו את המכשירים איתנו בנסיעה, היינו צריכים לתמן את דרכינו במכס והצלחנו לאחר הרבה מאד מאמץ להגיע עם הסוני הביתה.

כל זה רק בשביל שהוא ישרף אחרי חדשים. אירוני משחו, אבל ככה זה, לפעמים המאמץ לא מש夸 את התכוורת.

גל ידע את זה ואף פעם לא חשש להשקי מאמץ לשוויא. באופן כללי אם היה לו את הרצון, הוא גם יכולות ומוסר העבודה. אכן אגב הסוני עדיין בארון, מיושן אמן ולא בשימוש, אבל כנראה בעל ערך אחר.

בחודש יוני, מספר חדשים לפני נפטר, ארגנטינאי מגש קטן "על האש" של כמה חברים ליום הולדת שלי וכששאלתי את גל אם הוא יכול להציג, קודם כל הוא אמר כן. אמנם התכוונתי להציגן בבית במודיעין אבל יצא שgal היה בטוח שהזמןatti לדירה בחיפה. באותה תקופה עם הטיפולים ובתי החולים זו הייתה משימה כמעט בלתי אפשרית עבורו ואחרי כמה ימים הוא הבין שהניסייה הזאת זה לא רעיון טוב. אחרי שהוא הבהיר שהוא מדבר על חיפה ואני מדבר על מודיעין הוא אמר לי "יגנוב, בטח שאתה אבאו. הכל קל" בעולם". הוא הגיע ואפלוא' אל סטייק well done, ישבנו כל החברים ושתיינו, אכלנו וצחקנו. הישיבות האלה עם החברים, "הפרלמנט" של יום שבת בבורק בקפה, זה היה היכף שלו, וגם לנו. אין לי ספק שהיה רקס לקלק קטן מהסיפורים והחוויות שלג היה שותף להן, ואני שמח שזכה לחתת חלק זהה.

באהבה גדולה,
נדב רוזנטל

гал היה בשבילי חבר ממש ממש טוב, דמות לשואף אליה, תמיד הערכתו אותו מכל מני סיבות, בין היתר לזה שהוא פשוט תמיד ידע להגיד ומתי להגיד. הוא היה קורא סיטואציות ובמיוחד אנשים יודע בשניות מי הם ומה הם ומה צricsם לשמעו ובגלל זה תמיד היה מתקשר לשאל מה אליו ולספר מה עובר עליו על מנת לקבל ייעוץ של מה לעשות או מה להגיד ואיך להגיד וכשהוא היה אומר זה היה נשמע כל כך מובן מאליו, שair לא חשבתי על זה בעצמי, אבל זה כישرون שאין לומר, חוכמת חיים יוצאה לפועל.

gal היה מספר אותו כל הזמן, אם זה סתם שאלות מגניבות על מחשב, או על מה למד ב-CLAN, על תקשורת, על איך העולם הזה, הרבה על ספורט ואומנות של חימה וכושר ובנוספף לכל זה כשהוא התחליל ללמידה באוניברסיטה אז היה לנו כמה קורסים חופפים והינו לומדים יחד או יותר נכון הוא מלמד אותי חחח.. כמעט כל שבוע, היה תמיד במיוחד למדיעין בשבייל לצאת עם גל, לשבת על קפה ולשמע דבריהם מעניינים, רעיונות לסטראטיפים מטוריים, לשתף חוות מטבח, לדבר קצת על בנות, לספר מה היה השבוע ובעיקר ליחסות ולצחוק ותמיד היה לו סיפורים טובים לספר או משהו טוב להגיד, בגללו זה היה החקיקתי הכי טוב של השבוע והלוואי שהוא אפשר יותר לצחוק אליו יותר, או סתם לדבר ..

לא צריך לי יציאה שהוא בא שלא הייתה הצלחה, אם זה בר או מסיבה שהוא היה אז היה אוירה, תמיד היה זורם עם כל בדיחה ומתייה, מכוון שגמ להמבוגר בשעות הלילה, משחק בסוני או שיחה על החיים, תמיד היה אליו כי, gal הוא חבר אמיתי.

הדברים שאני לעולם לא אשכח זה את הכלים ש gal נתן לי בחיים, הזכרתי את הייעוצים שלו ובאמת זה משה שיישארarti. הוא היה מספר לי דברים שהוא למד על אנשים ועל תנומות גוף ופנים, הוא היה מראה לי סרטונים מושגעים של טוני רובנס, היה מספר לי סיפורים ואיך שהוא ניתח דברים והיה לומד מזה הרבה.

ובמיוחד העצה הטובה שלא יצאתי לי מהראש ושהני משתמש בה עד היום זה שהוא אמר לי שכשאני נתקל בבעיה ושאני לא יודע מה לעשות, אז להירגע, לעצום עיניים ולדמיין אנשים שאני מעריץ ומעיריך את הדעה שלהם ולדבר אתם ולשאול אותם מהם הם היו עושים ולהשוו מה כל אחד היה אומר וככה נהיה למספר דמיות בראש שאני חשב עליהם בכל בעיה קשה, ולא יצא לי להגיד לו אף פעם מי הדמויות שבחרתי לי אבל זה אחי הגדול, המפקד שלג מהצבא - גל.

זה gal של'.

היה אז יום חמ שחל תחילת הקיץ.
חברות נערות לא מוגבשת התקבוצה בגג של אחד.
הפגש מטרות-עלים לכינורתי!

הנערות משני בתים ספר שונים מספרם עולה על 20 ,
מעורבים, מבולבלים..

יש כאן שעת שם חלק לא מכירים.

רק התחילנו את השכבה העליונה , חלכנו עוד עם חברים
מהיסודי , חלכנו חדשים.

אתה גל, גבוה מכלום, פטיריה על הראש וחיקך ענק!

בגג רעים וצעקות של מתבגרים, הריבים בעיקר על כמות
הבשר ובאיזה חוף יש כי הרבה בחורות.

לר לא היה אכפת, תמיד נמנע מוויכחים מיוחדים וمعدיף
להעביר את הזמן בצחokiim ובנעימים, העיקר להיות עם
החברים.

משפט מאחד הנערות חותק את האויר בפתאומיות: "רק אל
תביאו לי את הגיל מיל' הזה", דממה.

אותו חמור שלא כלכך חשב לפניו שדיבר, כמובן גם לא
הכיר אותו ולא ידע שאתה ממש מאחורי. הוא למד בבית
ספר אחר אתה שעדיין לא גמור חבר של כולם מסתכל לי
בעיניים ומחייב.

כולם יודעים ששמעת ורק לא הפריע, בגרות מדיה מה.
באותנו הרגע Caino בטבעיות יצא מהפה: "אין כנרת אם אין
 gal".

ובלהקה ישר כל מי שידע והכיר אותו ה策רף אל הנהמות,
שם קסדה על הראש וחתר למגן.
המהומה התפזרה כולם הלוינו בitem.
לאחר שבוע הנערות היו בcinرت, רק שהו חסרים להם שמונה
אמיצים.

לא חשש ובطביעות , Caino היה נועד לכך.
התחרבנו לחבורה חזקה ומלוכדת (לפעמים מידוי) של חברים
שאווהבים אחד את השני ויעשו הכל אחד בשבייל השני.
בזכותם התגבשנו ובלכתך אנחנו, אין דרך בה נוכל להפריד.

"מה נשאר ? רק געגוע שנורה מידי פעם אל הלב.
והלב הוא לא קרווע לגמרו,
הוא עוד נלחם ומתקפל,
הוא עוד דופק וסובל,
הוא מרגיש אותך."

אור כהן



גימיכל

כל שנה ביום העצמאות עיריית מודיעין מקימה בмотחים היישובו סנטר ועושה שם מסיבה לנוער, ואנחנו החלטנו שאנחנו הולכים. הינו בני 17 פלוס מינוס התארגנו ל夸ת האירוע וייצאנו בהסעות מפוקפקות של העירייה, הגענו לאירוע שביר אבל למי אכפת העיקר אנחנו ביחד. כעבור כמה שעות כבר נמס רוצים ללכתח, מגיעים לאזור ההסעות ושם הכל מפוצץ, אוטובוסים יוצאים מלאים אקסטרה, דחיפות ואנחנו מנסים להיכנס, ככלא הצלחנו אתה החלטת תוך שניות שאתה פשוט רץ מהישרו חזרה הביתה, שזה בערך 9 ק"מ. עכשווי לא שזה לא אפשרי בשבייל גימיכל פשוט עם גינס נעל יוצאות ושיכורים לא היה נראה לנו שזה רעיון טוב. אבל לא היה הרבה זמן לשכנועים, תוך שניות כבר התחילה ולמרות שאנחנו צועקים לך לעצור ושבוע רגע תגע עוד הסעה זה לא עזר. נפגשנו يوم אחריו אתה אמרת לנו איך לא עצרנו ואחר ושובך תפוס כשאמרנו לך שניינו אבל אתה אורך ותוך רגע שהתחילה לרוץ כבר הייתה רוחק מאוד. הסתכלת עלינו ופשוט התחלנו לצחוק.

אתה התכוונות כי גודלות ומשותפות שהיו לנו בתורה חברים זה הרוח שטוט, החקוקים השווויות שהיינו עושים כה הרבה דברים. שוויות עם גימיכל זה לטימי יצא באليل ומהרגע שייצאנו רק לתכנן את המסלול של הסיבוב הפחדות, אין דבר זה לא בכלל. שוויות עם גימיכל זה להזכיר את הziyah להסיבוב הפחדות כי פעם קודמת הסיבוב היה כ"כ טוב, הפעם כבר יש יכולת לא נזח את גימיכל.

שוויות של גל מיכל זה לקנות מסיבות מפחידות לסיבובי הפחדות,פה לא היה יכול כלום הסכימו שזה גאונו. שוויות של גל מיכל זה להתקשר אליו באמצע היום בצבא נקרע מצחוק ולספר לי שהוא עשה את אחד הקדרים שהוא תמיד רצה לעשות. שוויות של גל מיכל זה להגיד מישהי מילה חסרת טקט שתאנז את כל הישיבה ותעורר את כל כלום. השוויות של גל מיכל זה לראות אותו עשה בלאגן או צועק (חלק מהחברה קוראים לזה "בושות" או שהוא צזה) ויש להצראר בין אם זה בצעקה תוספת לבלאגן או עצה איך לעשות את זה יותר מצחיק (לדעתי ולדעת גימיכל).

כ"כ הרבה דברים זכורים לי מפרק שזה כמו כמעט בלתי אפשרי להתחיל. בין אם זה שהיינו ילדים השיחות סתם שהיינו עושים אחד לשני בשבייל להעביר את הדרך, או שיתוף האכזבות שלנו מנשים. הייתה אוזן קשבת תמיד הייתה בר אופטימיות שהדברים יסתדרו, גם בסוף זה משה שלא אף לא האופטימיות הסתלבת הצחוק השוואות החיקוי המבוסט מעצמו שנונן חצי קרייזה לפני שהוא מגיע וסגור לך פינה.

חור ענק של געגוע,
מהתגעגע ברמות אוחיק או אהוב אותך.

נדב מלמד



ערב שישי, 00:00 בלילה.
יושבים במרדן-בר, כל השמינה.
אני צריך להגיד לכם משהו: "אני חולה טוטן".
כולם בהםם, שקט דממה.
מאותו הלילה, כל עולמנו השתנה.

שאני שומע את השם גל מיל תמיד עלות בי תחושות של אופטימיות, אהבת חינוך
וחיזוק.

תכוונות שהוא בגל לאורך כל הדרך, בכל דבר, בטוב וברע, ברגעי קושי שמחה ומשבר,
תמיד ידע לשמר על אופטימיות, לחץ, ולהגיד הכל בסדר.
לכל מקום שהגע חילק אהבה לכל הסובבים אותו, ותמיד קיבל אהבה חזקה.
gal_hova_ubeori_chaver, ach_voshvach_lachim!

"לחמי לילות שלא נזכר, עם חברים שלא נשכח"
היה המשפט המפורס ש gal אהב להגיד לפני שעושים חיים בכל תחילת ישיבת, משפט
שהיום קיבל עבורי משמעות גודלה. עברנו המכון חוות וليلות בידך שאני אזכור
לעולם, ואוצר חבר יקר, לעולם לא אשכח!

בתחילת מאבקו עם המחלת, גל נהג לרשום לנו הודעות מלאות באופטימיות ואנרגיות
טובות ותמיד סים במילות הערכה ותודה.

"חברים וחברות יקרים,
אני רוצה להגיד לכם תודה על התמיכה, הלוי, החיזוקים, הסבלנות, האנרגיות והאהבה
שלכם אליו".
אני מבקש מכם לתקופה הדעת שאני מאושפז לשולח לי מחשבות של ריפוי של צחוק של
אהבה של בילויים ושל כיף משותף תאמינו בו, בכוח החיים שלי להבריא, כי אני בריאות.
כל אחד ששולח מסר של ריפוי בשבי או תפילה אפילו מחשבה טוביה זו התרפואה הכו^ץ
חזקה שאני יכול לקבל.
לא אוכל לקבל אתכם מטעמים רפואיים, لكن המחשבות החיוביות שלכם עלי יהיו כמו
ביקור בשבי שיתן לי את אותה הרגשה ואת הכוח שהייתי מקבל מכם כאלו הייתם פה
לידיו.
אהוב ומעריך מאוד!"

אהוב אותו, מתגעגע מאוד, ולא אשכח אותו לעולם
ת.ג.צ.ב.ה

עוד כסבי



הרגעים הקשים בחיים שלנו, אלו הרגעים שמעצבים את האישיות שלנו.

אתה ואני מכירם בערך מגיל 4, גיל טרומן גן חובה. כולם מדברים על איזה חוות משמעותית ממה. מהهو שמתאר אותך, או מהו שמצויר אותך. באמת שבתחלתה לא הבנתי מה הבעיה אצלי? איך אני לא מצילח לזכור חוותות? ואז הבנתי, שיש לנו כל כך הרבה זיכרונות ביחד, עברנו דרך ארוכה ביחד, אבל לא ארוכה מספיק.

כל כך הרבה חוותות וסיפורים ממה, איך אפשר לבחור אחד?

אך בחרתי דווקא לדבר על הפגישה האחורה שלנו. ישבנו בפלורנגיון במסעדת אטה אני וירן. הייתה לנו כר שמח שבאת אליו לדירה, רק חיכיתי שתשתחרר מהבית חולים ותבוא לדירה. באמת שהיית מאושר ופושט ישבנו צחקנו דיברנו על המטרות והשאיפות שלנו, כאילו כולן לא יעזור אותנו לעולם. אתה ההוכחה שתמיד יש מקום לשماוח, לחיך להיות אופטימי. למרות הקשיים, למרות הכאב. אתה דוגמא ומופת, השראה לא נורמלית.

הייתה לי הזכות להכיר אותך, זכות יותר גדולה שלקחת חלק בחיי. תמיד חלק ממך ישאר איתי.

דור אלפסי



עוברת עליי נטלה מטורת מАЗ שהלقت. הדמעות עד שם וממשיכות לדלוג החוצה. אתה.. אתה נשארת אתה. באותו גיל ובאותה צורה. אתה פשוט אתה. והשנה כמו שחרחות אחת גדולה. מАЗ התמודדתי עם אתגרים שונים, פחדים ו שאיפות, הלימודים, המשפחה והחברים. מתישחו נתתי לכאב, לכאבי ולפחד שהתעוררנו בי פשוט להיות. לקבל ולא להתנדג. להקל את היוצר עמוק בלב שלי ושל כלנו על אף שפיזית כבר לא אוכל לחבק אותה יותר.

מאז בכל מקום שאני הולכת אתה מלאה אותו, בפרצופים מוכרים, דפוסי התנהגות והבעות שאני מזהה באחרים, אבל הם שלך. החירות והצחוק שלך שמתנגןים לי בראש ולפעמים כשעצבוב לי ואני מ Chapman.

את הטלפון שלנו מננים למלא החברים והמשפחה. הם מנסים להקשיב אבל אף אחד לא זורק בסוף בדיחה שחורה. וזה כבר לא אותה שיחה. אתה חסר לי נורא. לפני חדש וחצי התעוררתי בבוקר ויצאת מהדירה. עוד יומם רג'ל.. פתחת את הטלפון ברושינה הקבועה והתישב עליי פרפר צהוב. המשכתי לענות להודעות והוא פשוט התישב בסבלנות. כשירדתי במדרגות הוא ליווה אותי למיטה ומאז הוא מבקר אותי לפעם, אותו פרפר צהוב שמצויר לי אותו. שמצויר לי שאתה בסדר. שמצויר לי שאני אהיה בסדר ושבצעם לא נעלמת לשום מקום.

לא מאמין שכמעט ובעריה שנה. מדהים איך לבן אדם יש כל כך הרבה השפעה. כמה הפcta אותה אמיצה בחוי הימים יומם שלו. כמה מוטיבציה ואופטימיות החדרת בי בתהילכים שאני עוברת עם עצמו.

אני אוהבת אותך ותגעגע. מתגעגת לסיפורים, למשחקים ולשיחות. מתגעגעת לשעות שבילינו בים כדי לברוח מהמחשבות. מתגעגת לחירות ותגעגע לצחוק. מתגעגעת למי שהיה עברי ולמקום שתפסת פה. בעולם.

חוושבת עלייך תמיד.
נעמה אלפסי



את גל קשה לאפיין או לתאר בכמה מילימ', שורות, עמודים וספרים..

גֶל הָא חֲבֵר, אֲבָל לֹא חֲבֵר מִמּוֹצָע, הָא חֲבֵר הַרְבָה מֵעַל, הָא גָּבֵר שְׁם לְבָלְפָרְטִים
הַקְּטָנִים, מַתְחָשָׁב, מַצְחִיק, צִנִּי, חַד, שְׁנוֹן, אֲכְפָּתִי, מַפְרָגָן, מִיעָץ, אָופְטִימִי בְּקִיצּוֹר הַרְבָה
תְּכוּנוֹת חִזְבוּיוֹת.

דוגמא אחת שאני זכרת זה שישבנו בתצפית, במודיעין וראינו כרטיס אשראי זורק על
האדם, הוא שאל אותי מה את אומרת ננסחה למצוא של מי זה, אני אמרתי בטח כבר
ביטלו את ה الكرטיס, הוא לא הסתפק בתשובה הזאת. הוא לקח את ה الكرטיס חיפש את השם
של הבוחרה בפייסבוק ושלח לה הודעה. אחר כך התקשר לחברת אשראי שלה ואמר שהוא
מצא את ה الكرטיס, ואחר כך אמרו לו שזה בוטל. האישה החכמה הודתה לו בפייסבוק
ואמרה לו שהוא יכול לזרוק את ה الكرטיס. זאת דוגמא ממש קטנה אבל מראה איזה בן אדם
עם לב רחוב, ואכפתטי הוא היה.. תמיד היינו יושבים וגולשים לשיחות נפש על החיים, באמת
שלא הייתה שמה לבזמן היה לו כשרון כזה, להפנט אוטר ולהיכנס לשיחות שאתה לא
תמיד מוצא את עצמן נכנס אליו, ואני זה היה פשוט קל.

זהו לנו כל כך הרבה חוויות שאני כבר לא זכרת והכל מתעוררבי לי, אבל באמת ההסתכלויות
שלו על סיטואציות, ההומור והאהבה שלו לחיים זה מה שמשך אותו ליחסו תמיד קרובה,
השתדלנו לחגוג ימי הולדת ביחיד, מסעדות וכolumbia, לזרוק פריזבי בענבה, לשבת בתצפית,
בימים היפים שלו הינו הולכים לים. שם בעצם נהפכנו לחברים, הוא היה בר"ם 2 ואני
ازרחית בטלנית, בהתחלה הינו יושבים עם חברים, ואז בלבד ובאמת ראיינו שיש לנו הרבה
תחומי עניין משותפים ושיחות מעניינות וממש זה רק התגבר. אבל זה לא משנה מה הייתה
הפעילות, אפילו רוב הזמן ישבנו סתם בבית, זאת החברה שלנו. ליוויתי אותו תקופה מאוד
ארוכה, אני זכרת ישיבות בבתי חולים, ושיחות ארוכות, וניתוחים של דברים, ולעתים
תסכול אבל הרוב חיוביות.

כמו שאני ליוויתי אותו גם ליווה אותו ותמיד נתן לי הרגשה טוביה, תמיד הרים לי ופרגן
לי ו אף פעם לא התבאס על עצמו.

באמת הוא גבר מיוחד שלא יצא לי לפגוש אחד שדומה לו,
אני מאוד מתגעגת ונוצרת לעצמי את כל הרגעים האלה שחוינו יחד.

את אתה תותח.

שי תורג'מן.



בספר זהה אפשר למצוא כמה האופטימיות והטוב בר בוהקים, דברים שצירו את גל. גל שלי היה משחו מיוחד, איש הסוד שלי, החבר שנוטן את העצה הנכונה ביותר, השcolaה ביותר, הוכמה ביותר והאמתית.

את גל הכרתי ביום בו חזרתי מהטיול הגדול לצעריו הרב לא להרבה זמן, אבל כבר באותו היום החלפנו טלפונים כאלו אנחנו כבר שנים מכירים והתחלנו לדבר כל יום. הצלחנו ליצור שפה משותפת מלאה בזכוקים, חוותות, סודות והרבה שיטויות.



מייקי ודינה ידעו לבחר את השם hei נכו! גל, ראו לך בעיניים את השקט של המים וכמה הוא חדר עמוק לב של אנשים רבים, כמה אתה יפה בדיקן כמו הים. אהבנו יחד לילכת לים וקמボן לקרוא לכל החברים, לשחק יחד פיזובי למרות שאתה כל כך גבוהה ולא הייתה צריכה להתאמץ ולקפוץ.

משהו בר אמר לי יש פה חבר שאפשר לוותר ולאבד, גל הוא הכל עבורי החבר hei טוב, איש הסוד שלי, משפחחה שלו. גם כשאתה לא כאן יש לך נוכחות בכל פינה שבה אני נמצאת.

הדרך בה תמיד היה הולך הייתה לי השראה, הסתכלתי תמיד בהערכתה עליך. איך אתה לא כועס על דברים שניyi היתי מתעכנת נורא, איך זה שיש לך סבלנות להקשיב לבלבoli שלך שלי, איך אתה מצליח לשמור על קשר עם כל כך הרבה חברים? התשובה הייתה תמיד מול! איש מיוחד שאתה הטוב ביותר ביכולתך וудין להישאר עם כל כך הרבה אצלן.

תמיד אהבתה שאתה בא אליו אחרי היום לימודים שלך לאכול אצלך, זה היה עוזה לי הרגשה של בטחון וממלא אותך, הינו מכך שהתגעה כדי שנעשה זוחקים יחד ושיטויות.

שבשבוע האחרון היה קשה אולי כי באיזה שהוא מקום קצר הרגשתי שחלקים בר לא מתחברים. אולי גם הבנתי שימושו מתרפרק ולא הצלחתו לעזר, גם כשממש רצית.

את זה אני לא רוצה לזכור! אני רוצה לזכור את גל הגבורה, החזק בנפש ובגוף אני רוצה לזכור את גל בילי כל המסביר, רק את החיקור הענק שעלה הפנים שלך, פשוט אותו.

אני רוצה להגיד לך תודה על כל מה שנחתת לי על התקופה הבלתי נשכחת, על הטוב ועל הצחוק והאהבה האין סופית.

מתגעגעת אליו אח שלי

יובל אסף.

הgal של'

את gal הכרתי פערמים. פעם ראשונה בגיל 15, אנחנו בני אותו גיל, מבת ספר שניים עם הרבה/amוד חברים משותפים, החברות שלנו נהגו לצאת ולבנות ייחודי. יש לי היכרות מוקדמת עם המחלקה וכשgal חלה בפעם הראשונה, דאגתי להתעדכן קבוע במצבו. אך כשהמחלקה חזרה בפעם האחרונה הרגשתי שזה הזמן לשוחח אליו ישירות הودעה ושם התפתחה חברות עמוקה ומשמעותית, כאן הכרתי את gal בפעם השנייה.

gal ואני נהנו להיפגש, לדבר, לzechok ולהתיעץ. דיברנו על הפחדים על התהיות, על העבר, העתיד ועל איך עוברים את "עכשווי", לפעמים הרגשתי שאנו שמים רגע לצד את ה"אנרגיות החיויבות". ודברים תכלס, על הכאבם, מצב הרוח וגם על הדברים השמאים, המשפחתי, החברים, היום, האוניברסיטה, ה-NLP, בחיר אני נזכרת איך gal יש שם עלי דברים שלמד בנומרוולוגיה. היינו צוחקים על תופעות הלואוי, על בית החולים ועל דברים שקשה להבין אם לא חווים, הzechok של gal ימשיך ללוות אותנו. הבנו אחד את השניה וחוכתי למפגשים שלנו, היה לנו כל כך הרבה במשמעות והזמן עבר עד שgal היה עושה לי את המבט של "הגיג הזמן לוז" בכל זאת כאב.

gal נהג להציג לי טרמפים מהאוניברסיטה למודיעין אחרי טיפול בבית החולים, ואני הייתה אוספת אותו כשקבענו להיפגש. כל פעם אחרי הטיפול gal נהג לעדכן מה חדש ומה מצב התרופות ותמיד החזקנו אצבועות שלא יהיה צריך ב"תיקון".

gal הפך Mi gal הגבוה עם החיר כי גדול והלב וכי רחב, ל"אמא אני הולכת לשבת עם gal". gal היה לי חבר, הוא לימד אותי כל כך הרבה, בחר להסתכל על החיים בצורה אחרת, להסתכל על הכל בגישה אופטימית ודאג לשמר סביבו "אנרגיות חיוביות" גם אם זה דרש לעבור דרך והבנה שלוש הסביבה. הכרתי לו חום, אדם שלא פחד להתמודד עם הפחד ושידע לשחרר מה הבין ולתמן. הכרתי את האדם כי ציני ומצחיק בעולם, לא אשקר לפעמים היה לי קשה להבין את הציניות אבל מהר מאוד החזרתי פיטע, לפחות קצת פחות gal חשובתי.

בפעם האחרונה שנפגשנו, הלקנו לסרט "מלך האריות". gal כל כך התרגשת, הוא ראה את כל הסרטים בבית ודקלם את כל השירים. אני כל כך שמחה שהצלחנו ללקת ביחיד לסרט וצרכי להיות עם gal גם ברגעים שמאים ונוטלי דאגות.

"זה גלגל החיים
מטלטל אותנו
בין יאוש לתקווה
לאהבה....
עד נמצאפה מקום
בין דרכי אין פשר
ובפיתולים של גלגל החיים".



לסכם את הכל בחזי דף זה אתגר לא פשוט, אולי בלתי אפשרי.
לגיל שלי, תודה על מי שהיה בשבי וועל מה שלמדתי מכך,
תודה על החברות שלנו ועל שנותה לי מקום להיות שם בשבי,

אהוב ואזכור אורך תמיד,
מור ונה

המפגש בינו נרך עוד הרבה לפני שנפגשנו בклиника.

אני רק התחלתי להיחשף לעולם של תחת המודע, וニיצן ספרה לי שחלית בפעם הראשונה הספר הראשון שקראתי היה ספר שנקרא "המשך". ספר שמתאר את סיפורה של אישה שנפאה מגידול סרטני בגודל כדורסל בעזרת עבודה תודעתית בלבד.

כמה ימים אחרי שניצן ספרה לי, עלה بي מן דחף לא מוסבר לknoot לרך את הספר זהה. לא ידעת אם תחתבר אליו בכלל, חשבתי שאולי תחשוב אני איזו מזורה, אבל פשוט הרגשתי שאני חייבת לעשות את זה ובאותה הפסקת צהרים התngaבת מהר ברכבת לתחנת עזריאלי knoot לרך את הספר.

השארתי לרך בפנים הקדשה קטנה על פתק ווד שאנו אמנים לא מכירים אבל רציתי לחת לרך את הספר זהה, ולא שמעתי ממך אחר כך. החודשים עברו, אתה הבראת, אני בנתים הספקתי לעבור את ההכשרה שלי בתת מודע והתחלתי לחפש קליניקות במודיעין. לא תכננתי בכלל לקבל מטופלים אבל אמרתי לעצמי - "יאלה תחילה להסתכל, שייה לרך בהמשך".

איך שיצאת מהקליניקה הראשונה, ראייתו שניצן הקליטה לי הودעה שחלית שוב ואתה רוצה לדבר איתן.

בשיחה שלנו סיפرت לי שבדוק קראת את הספר ה"המשך" וזה ממש סקן אותו ושתי רוצה להתחיל לעשות תחיליר. הקטע המדהים הוא שבכלל לא ידעת, שאתה זו שהביאה לרך את הספר. לא יכולתי שלא לראות בזה סיכון מלמעלה.

מה שעברנו בחדרי חדרים ישאר תמיד בינו לבין קירות החדר. עליות, ירידות, צחוק, בכיכי, מתח, ייאוש, חסוך אונים, תקווה, אמונה, זיכרונות, כאב, שמחה, הוקרת תודה, חיבור, הצלחה, הקלה. למדתי ממך כל כך הרבה. הייתה כל כך חריפה במחשבה וכל כך רגish ואמיתית.

ההודעה שהזה נגמר הותירה אותי חסרת נשימה. הייתה בטוחה שתבריא כמו שהיה בטוחה שמחר בvakar השם תזרח. לא היה רגע שבו היה לי אפילו גרים של ספק שלא תעבור את זה וזה רק שיעור בדרך שהפוך אותך למאסטר שמעביר את זה הלאה.

אני תמיד אומרת שההבנה הרוחנית לא מבטלת את הרגש, וזה הפעם הראשונה שחוויות את זה עלبشر.

לא משנה כמה אני יודעת שהכל מדויק, שהנשמה שלך בחרה בכל זה, זהה בכלל לא סוף ולא רחוק היום שבו הנשמה הענקית שלך מתגלגת להה בדרך אחרת- העצב הוא אותו עצב, הכאב הוא אותו כאב, הדמעות הן אותן דמעות.

בכל פעם שאני נוסעת למודיעין וועברת ליד העיר והיציאה לבית העלמיון אני חושבת עלייך. יש בי חלק שעדיין מטרב לקבל את זה שאתה כבר לא פה, שחווב שזו סתם הפסקה ארוכה. אפילו שהлечתי hei קרוב שיכלתי בהלויה, כדי לראות בעינים שהזה אמיתי, זהה לאיזה סיט או מחשבה רעה.

אולי כי בפונים אני יודעת, שלא יירחך היום בו הנשומות שלנו יפגשו שוב. תודה שבחרת בי, תודה שהתמסרת כולם, תודה שאפשרת לי להיות hei קרובה שאפשר לעולם הפנימי שלך בתקופה זו.

אהובת, מותגעגת, מודה.
ニיצן אלפסי



גֶּל שָׁלִי
הַיָּדֵד הַכִּי טֹב שָׁלִי
הַחֲבָר שְׂתָמֵיד הִיה שָׁם בְּשָׁבֵילִי
שְׁלַמְדָנוּ יְחִיד בְּכִתָּה,
טְחַנוּ מְלָא עַל רְזֵי הַחַיִּים,
מְהִיעַצְמָאוֹת,
אֶת מְהוֹת הַחֲבָרוֹת,
וְמָה הִיא אַהֲבָה
בְּשֻׁעָות שְׁלִשִׁיחָות בְּלִי הַפְּסָקָה,
עַד שְׁבָקָנוּ שֶׁל בָּזָק כָּבֵר יְשִׁ מְצֹוקָה!
גֶּל, יִדְעַת תִּמְדֵיד לְהִגִּיד אֶת המילה הנכונה,
בְּרִגְשָׁוֹת אָוֹן סְפִוִּית וַיְכֹלֶת הַכְּלָה עַצְמָוָה!
אַנְטְּלוֹגָנָצִיה רְגִשְׁתִּי וַיְכֹלֶת לְרֹאָת אֶת הַתְּמוֹנוֹ
הַמְּלָאָה, לְהַבֵּין אֶת כָּל מָה שְׁנָעָשָׂה עַד שְׁתַּחַיה אֶת
הַעֲצָה הנכונה!
הַהְקָשָׁה וְהַהְכָּלָה שֶׁלְךָ הִיא שֶׁל אָדָם לֹא רְגִיל,
וּמְקוּם בְּלִבְךָ תִּפְסַת אֶצְלָל אֶישׁ וְאֶישׁ!
הַבָּאָת אַיְתָךְ אָוֹר גְּדוֹלָה לְאָן שְׁהָגָעָת!
עַם חִירָךְ כּוֹבֵשׁ לְבָבָות וְעִינִים שְׁמַדְרוֹת רָק טֹב!
הַאוֹפְטִימִיּוֹת, הַחוֹכָמָה, הַדִּיקָה, הַהְמֹור וְהַשְׁנִינוֹת הַם
רָק חָלֵק מְאַיְשִׁוָּתָךְ הַגְּדוֹלָה!
לִצְדֵּק הַלְּבָב הַרְחָבָב, נְתִינָה עֲנָקִית וְאַינְסָפִית לֹא
צִיפְיָה לְתִמְרוֹהָ!

גָּלְגָּל, מַילְיוֹן חִוּוֹיוֹת הַיּוֹ לְנוּ יְחִיד,
הַיָּד קְצָרָה מַלְחָכֵל אֶת הַכָּל,
אֶת כָּל הַחוֹוֹוֹת נְצָרָתִי בְּלִיבִי!
הַשָּׁאָרָת לִי וּלְרַבִּים חָלֵל עַנְקָ!
אוֹהֶבֶת אָוֹתָךְ
תִּמְדֵיד בְּלִיבִי
מַאיָּה לֹוי

גלאגולם, גלי המדהים.

שנה חלפה מאז היום הנורא, לא אשקטו, לא ארגע, כתבתת לך מכתב קינה:
קשה לי לרשום לך בלשון עבר, מבחינתך אתה עדיין איתנו; פתאום כל טיטואציה מזכירה לי אותך.
אני כל כך מתגעגעת, כואבת ובעיקר לא שוכחת.

גולי,
החברו הזה שהיה בינו, חיבור מדהים. תמיד דיברתי עלייך בוגאו אם זה בפני המשפחה או בפני
החברות איזה בן אדם אתה. כל כך, רציתי שאחת החברות שלי תזכה לך, כי אתה מתנה ממשיים.
תכיר אכזרית לנו כמה יופי יש לך מבפנים ו מבחוץ, איזה בחור ענו, רגוע, אהוב הבריות, חכם
בטירוף, אינטיגנטי, צירתי, חכם ברמות שאין לתאר; איש חזק וחסן. וואו גולו, מסתכלת עלייך
שוב בתמונה ואתה כולם עשו טוב, לא מאמין באכל שהעולם, היקום יכול להמשיך בלבד.
היית דמות כל כך משפיענית מוביל דעתך והלך בכל מה שאתה רק נוגע.
תודה על תקופה מושלמת שזכית לעבור יחד איתך מהילדות ועד הבגרות. מודה על הרוגעים
הטובים

יחד איתך, תהיה חזק שם לעלה נשמר על המשפחה היקרה!

اذזכור אותך לתמיד
אהבת ומתגעגת
שיר דוק



gal ahob ykr,

כשאני נזכרת בתקופות של חילוקינו ביחיד עולה בי געגוע חזק לחבר הטוב שהיית, לאדם המצחיק, הכבש, החם, הצינן, התומך והמיוחד שזכה לי להכיר. אני זוכרת בעיקר את המשען לפולין שעברכנו בevity י"ב - מסע שהוא עברו כל השכבה מסע משמעותי וקשה להכחלה, אני זוכרת בעיקר איך האופי הכספי שלך להפוך רגעי קושי לרגעים צחוק היה בלוט באוטם רגעים.

זה הרגש כאילו ידעת שכلونו זקנים לטיפת הקלה ובשניות הפכת לכוכב האוטובוס - לקחת את המיקרופון והדמויות של כולנו הפקו בשנייה מדמעות של בכיכו נאוב לדמעות של צחוק. אני זוכרת אין ספור ישיבות שלך ושלך בלבד בהן יכלנו לשבת שעות ולדבר על החיים ברצינות ולעומק, ואני זוכרת גם את האופטיות ההאן סופית שלך, השאותנות שלך, האוזן הקשחת שלך -

.

ידעת ללא ספק להיות חבר אמיתי ואני מקווה שהיית צזו גם לך. אני זוכרת מפגשים שלי, שלך ושל שי - איך ישבנו שעות וצחקנו, ודיברנו על הכל מהכל - זה כיף שיש חבר כזה שהשיכה אותו היא בלי סינונים, מלאה בצחוק על החיים ועל עצמנו - כמה הומור עצמי היה לך.

гал אני זוכרת אותך כי הייתה עוד תהיה חלק ממשמעותי בחיים שלי, תודה על כל הזיכרונות הטובים, המצחיקים, המשמעותיים, התומכים והבלתי נשכחים שהכנסת לחוי. לנצח תהיה בלבבי.

אהובתה. תמיד.

גנית.



מיכי שלி

מבחןתי לגל מהתיכון קוראים מיכי או מיכ.
הוא תמיד הפטובב שקראות לו או שפניתי אליו ככה.. אין הרבה אנשים כמו מיכ.
בן אדם עם לב עצום, חבר הכי טוב שיש, יודע להקשיב ליעץ ולאהוב, לא משנה מתי איך כמה
ואיפה.

הוא התחל בטור חבר שלו לכיתה. בהתחלה שرك עליון לתיכון אמרנו שאחננו הנורמלים היחידים
בכיתה ההזיה ששמו אותנו, אך כדי שניהח חברים טובים. אני זוכרת אותנו ישבים באסמי^ב ביטולים שעות ארוכות... מדברים ואוכלם סנדוויץ שקשווה מהקפיטירה. התרחקנו קצת בצבא
אבל שאני השחררתי והוא היה בר"מ 2 התקרבנו ממש והתחלנו ליכת לים כמעש כל יום, כי
לשינו זה היה הדבר היחיד לעשות. הוא הכיר לי את חוף פלמחים שבקייז. אני זוכרת שבאותה
תקופה היינו יושבים מלא בקפה 443 ומדוברים שעות. באתי לבקר אותו בבית חולים אחרי שהוא
יה מורדם.. הוא היה קצת אוט, אבל שהוא ראה שהבאתי לו ביצת קינדר לא עניין אותו כלום רק
לפתוח ולأكل את השוקולד. ראיתי איך העיניים שלו בוהקות מאושר. לפני בערך שנה הוא שלח
אותי למגדט עתידות שלו... שנכנסתי אליה ישר היא אמרה לי "את הגעת אליו דרך הבן אתה

טהור ומקסים שהחרתי הרבה זמן.. שהוא פיטר אמיות".

וזה מה שהוא באמת היה, פיטר ואופטימי לחיים גם ברגעים הכי קשים.
מיכ היה מבחנתני לב ענק שידע רק לחת ולאהוב ללא תנאים.
זכור אותו תמיד בלב שלו.

מאיה סגל



ג,

יוםים שאני נמנעת מלכתוב עלייך.
הפעם האחרונה שדיברנו הייתה באמצע אוגוסט שנה שעברה ומazel לא הצלחתי לתאר את
החלק שהיית בחיים שלי.
אני יצאתי מבוחן מבואסת ובדוק התקשרות. עוד לא הספקתי לספר מה היה וכבר ניהלה
איתי שיחת מוטיבציה אמיתי מלב אל לב.

שיתפה בכל ההישגים האחרונים ובכל התוכניות שלך לזמן הקרוב, ובין מילא למליה ברוח- חייך ואיזו מחשבה שהיית רזהה אפילו רק חצי מתוכנות האופי והאהבה האינטנסיבית שהפגנת
החוצה לכל הסביבה שלך.

הכרנו בעבודה, ובשנים המעודות הייתה חלק מהחיכים שלי זכית מהר מאוד לכינוי "ילד קסם".
בחור שככל כלו לב, צזה שמקשיב, נוטן, תמיד עוזר, ותמיד עושה הכל עם חייך.
תודה על שנים של חברות אמיתי ועל כלים שלקחת אייתי לכל החיים.
לימדת אותי מה זה חזק נשפי וכמה חשוב להיות אחד בשבייל השני.
תמיד בלב שלי,

אדוה

ג

מוזר לחשב שכבר עברה שנה.
מוזר לי לחשב שהכרתי אותך בסה"כ כ-9 חודשים אתה כ"כ חסר.
מוזר לא לראות אותך משחקים פיפא, יושב עם חברים, בא לימי הולדת של חברות של ניצן, או
סתם אוכל עם כולם ארוחת בוקר.

אני זוכר שכשניצן סיירה לי על המחלה שלך ועל מי שאתה היה לי עצוב, למרות שלא הכרנו
הדמות פשט זלגו. כשבאתי אליכם הביתה בפעם הראשונה ראיתי גבר יושב בספה, צוחק,
מחיך, משחקים פיפא, דעתן שאומר מה שהוא מרגnis ומה שהוא חושב. הגבר של הבית. באותו
רגע, כמה שמוזר להגיד את זה, פשוט לא דאגתי לך. לא דאגתי לך כי ראתי מישהי בנאדם
עומד מולי ומיה האנשים שעשו פיטום אותך ופושטו היה לי ברור שתתברר את זה כמו ענק. אני זוכר
שהזכיר לי עצמי מישהי כיף שלניצן יש אח גדול כמוך שהוא בערך בגיל שלי, והוא לא היה רק
אח של חברה שלי, אלא גם חבר שלי שנוכל להנות ביחד. אמן לא יצא לנו יותר מדי לבളות
ביחד, אך כן יצא לנו קצת לדבר, להזכיר אחד השני ואולי ללכת לסרט ביחד.

מוזר לי לבוא אליכם הביתה ולא לראות אותך יושב בספה ומשחק פיפא, ישב בחדר או לומד
למבחן אנגליות כדי להוציא פטור לתואר. כמה בנאדם חזק אתה שאיפלו עמו כל מה שעברת,
מצאת לעצמך את הזמן כדי ללמידה ולהתקדם בחיים, ואיפלו הוצאה ציוו מעוללה!
אתה דוגמא לאיך בני אדם צריכים להיראות ולהתנהג. אדם עם ערכים וnormot כ"כ מיוחדות,
אדם חזק, אדיב, חכם, מחייך, שליין, אופטימי, מאמין, לוחם, אהוב ואMPIOTI.
אני שמח עליך שזכה לך ההזדמנות לחייב אותך, כי אתה פשוט אדם מיוחד וחסרים לנו פה בעולם הזה
אנשים כמוך.

אני רזהה להגיד לך תודה. תודה על מה שנתת לעולם הזה, תודה על שהראית לי מה זו
אופטימיות, מה זה לא לוותר גם-CSKA, מה זה להעניק ולדאוג גם כשאתה במצב שאנשים
צריכים להעניק ולדאוג לך ופשוט תודה על מי שאתה.

עמית כה

בתוך ידה, התרגשתי כל פעם מחדש את גל.

הוא היה האח החתיר, הגדל, ש תמיד עוזר בכל דבר, מייעץ, מתחנין והכי מתחשב.. בכנות, אי אפשר היה לא להתחייב בו. מראה גברי מרשימים, חיויר כובש ואישיות יוצאת דופן. היה בו משהו מיוחד, השרה רוגע וסקט נפשי שמשפיע על הסביבה. ותמיד היה כיף להיות במחיצתו. הבוחר כי מצחיק שהכרתי.

הערצתני אותו.

מאז שאני זוכרת את עצמי, מגיל מאוד קטו, משפחתי מיכל קיבלו אותי בזרועות פתוחות בכל מצב וזמן. הרגשתني בת בית, כל הילדות העברתי בארכחות ערבי וمسיבות פיג'ימות במיטה של ניצן. מי שמכיר אותו יודע כמה גל היה אכפתני, כמה המשפחה והחברים היו אצלם בראש סדר העדיפויות, ועשה הכל כדי להקל עליהם. ניצ ואני חברות מהגן, חוותינו ביחד כל קר הרבה, ויש לנו זיכרונות אינספורים מגיל. הסיפור הבא חרטו לי בלב, ואני רוצה לשחרר אותו.

בפברואר 2017, מרו דה סאו פאולו, ברזיל.

אני קמה לעוד בוקר בטילו! רואה הוודה ממרק. מתרגשת.

יצאת הוצאה והתקשרותי אליו ..

סיפורת לי שיש לך סרטן.

הסבירת לי לאט לבדוק מה אתה מרגש, מה כאב.

הסבירת על הטיפולים הבדיקות

וכל השיחה אני בוכה ואתה מרגיע בסבלנות.

לא האמנתי. משהו בו לא היה מוקן לקבל את זה.

בקשת ממני שלא אספר לניצן. זה היה אבסורד מבחינתי, שאני אדע לפניה.

עשית את זה בשובללה, שאני אהיה איתה ברגע ההוא, אtamור בה, ולא אתרפרק בעצמי.

הבטחת ואמרתי לו שאני גאה בו.

למרות כל הקושי שהוא עבר, עדין חשב עלייה ומראה אכפתאות ורוחב לב ברמות לא נתפסות.

כל קר רצית שהוא תמשיך לטיל.

אחריו אותה שיחה השתנה ממשו, היה يوم מעונן בלי שימוש, הציפורים כבר לא צייצו, ואנשים לא

היו נחמדים. הרגשתי כאילו העולם שונה, מרגיש שמשהו לא בסדר.

כשניצק מה אמרה לי שהיא חלה מה עלייר. צמרמות בצל בגוף והדמעות חונקנות את הגרון.

הקשר ביןיכם היה על-טבעי, משהו שלא כל אחד חווה עם בן משפחה.

ברחhti לחוף והייתי כל היום לבד, הסתכלתי על הגלים וחשבתי עלייר.

מאז השתנו כל קר הרבה דברים, התמודדנו עם אינספור בעיות ושינויים.

אני יודעת שאתה תמיד כאן איתנו, שומר מלמעלה. מחבק, ואוהב תמיד.

gal למד אותי מהי דאגה, גם בלי קשר דם ידעת שהוא אח הגדל,

כל מה שאצטירך הוא יתמוך بي בלי תנאים.

שבועה הבנתי עד כמה המשפחה הזאת יקרה לייבי. חיבור עוטף אינספור מכולם, ללא שאלות

או טענות, תמייכה מרגשת מכל אחד ואחת.

זה ה欽ינור שbezקתו גל היה כמו שהוא היה.

ואהבת מאז ותמונה.

גילי יורדן



gal,

לא מאמינה שאני יושבת וכותבת עליך בלשון עבר.. פשוט לא נחפס.. לפעמים אני חושבת
שהה היה עוד סיוט בלבד / חלום בלהות, אבל אז מבינה שלצערי זה אמיתי..
לא יודעת מאיפה להתחיל, גדלונו ביחד!

יש כמה סיפורים שחוקקים בזיכרון, מקווה שגם אתה זכר..
זכר שהיית באה לניצן ובמקום להיות איתה היתי מתגנבת אליך ואל יובל לחדר והיינו
משחקים? זכר איך ביקשת ממני כל פעם שהיינו מתראים מתחת לך טיפים לעמידת ידיים כדי שתצליח
טוב יותר?
זכר שהיינו אלווי המתקאות?
זכר שדיברנו על זה שטטים ביחיד להפתיע את ניצן בדרום אמריקה?

ואז הגיעו השיחות.. השיחה שמהדחת לי עד היום בראש.."ליירון, יש לי סרטן".
זה היה יומן רגיל, היתי בעבודה והתקשרת.. לא ידעת איך לומר לי את זה כי באותה תקופה
צחקנו על הרופאים כל הזמן שהם לא מוצאים פתרון לכאבים ופושט צריך לחכות שעוברו..
אבל אצלם גיל, והם גילו משהו שלא אהבנו..
מאז אותה שיחה, עברת תקופה לא קלה אבל ניסית לשדר עסקים כרגע, החירות לא ירד לך
מהפנים, החירות הכבש שלך!

מה אני אגיד לך גל? אתה פשוט חסר.
אני רוצה לחשוב שטוב לך עכשו איפה שאתה נמצא, זו המחשבה היחידה שמעודדת אותך,
שלא תסבול יותר..
השארת בעולם שלנו חובי וכנראה אתה טוב מידי לעולם הזה ולכן עברת הלהה..
אני בטוחה שכבר כבשת את האנשים עם האופי המינוחך שלך במקום שאתה נמצא בו.

אהבת ומתגעגת,
ליירון חלק



gal shli,

הכרנו עוד שהייתי בחיתולים וגדלנו ביחד ביחיד כמו אחים, ברגע אחד הכל התהפרק ומה שהיא כבר לא יימשך ..

הרגשת שמשמעותו בנשמה שלי נשרב והתמונה שלנו הייתה לי בראש ברגע התנפזה.

נסארו לי המכון זיכרונות שאני מנסה לאחד לתמונה אחת בראש לא מצליחה, הכל מרצד, לאסוף את החלקים מהראש והלב ולחבר אותם לתמונה דדה ומדוקיקת שתיה חזרבה לי בלב, שתשכיר לי אותו, את דמותך ואישיותך ושלא תmachק לעולם. גלי יקר, תמיד שמחת עם החירות שלך, הצחוקים שלך, הנוגחות שלך שהייתה תמיד מORGASH! מן בחור כזה שנולד עם הילה מיוחדת מסביבו, מן "bigella" כזה שיש לך לאנשים מיוחדים כמוך.

הרבה ימים בילינו יחדיו, שיחקנו במשחקים שייכלו להמשך עד השעות הקטנות בימי כיפור.

הזמן איתך תמיד היה עף! ולנצח אותך לא היה ניתן, היה בלתי מנוצח!

לצערנו המחללה האורורה ניצחה והכרעה ולקחה אותך מאיינו.

ויאו, הנשימה כבדה כשאני כתבת את המשפט זהה אבל יודעת ובוטוחה שאתה במקום נפלא, לא כאב ולא סובל, נהנה ומחייב, צוחק, רגוע וושומר על כלונו מלמעלה.

גל, הכאב גדול ואיתו הגעגוע אליו, למי שהיה בשבי, כמה שהוא ואני יותר. אני חשובת עלייך הרבה, מתגעגעת ונזכרת עביך או מנסה להזכיר בכל הרגעים הקיימים ובדמוותך.

מלח הארץ - זה מה שאתה.

בלעדיך זה כבר לא אותו דבר ובתוך הלב שלי נשארו זיכרונות, מלא שאלות שאין תשובה ותמונה אחת שזכורה לי תמיד – הבעת הפנים הזוממת כשאתה חושב מה לעשות הפעם ואיך לגרום לכולם להתפוצץ מצחוק.

גלי יקר, תמיד הפצח או סביר? כמה עצוב לי שכך זה נגמר ולפגוש אותך כבר אי אפשר ..

הבאת מלא חיויות טובות לחויי זיכרונות נפלאים שבלב שלך תמיד יהיה חרוטים. אני מרגישה ברת מזל שהכרנו והייתה לי הזכות לך, הייתה לי הזכות להנות לחברתך ולהכיר קסם של בחור שככלו טוב לב ונתינה.

גל, תמיד תהיה לי בלב פינה לשמורה רק בשבייך ובה יהיה זיכרונות והרבה געגעים ואהבה .. אהבת אותך גלי יקר, תנוח על משכבר בשלום. און לו ספק שאתה המלאך הכי חתיר שם למעלה, אתה זיכרון חזק ומוחשי שתמיד אזכור ואנצור בלבך.

אהבתך וזכורתך,
הדר מנדה



גלווע היקר

הכרתי אוותך אי שם בטכני, שניצן הייתה מדברת איתך בטלפון בערבים והיינו נדוחות לשיחה.. כל הזמן דיברנו על האח החתיר של ניצן ושאתה צזה מושלם ומצחיק וחד.. היה מסתלבט עליינו בעלי הפסקה שאנחנו צעירות ואנחנו היינו מסתלבנות על הצנחו בחזרה..

ואז השחררנו והיינו מגיעות הרבה לבית המארח של המדינה, ותמיד הייתה, תמיד הצחקה עם האדישות, המופנהות אבל חזרות ושניות שאין כמותה.

היה כל כך אצילי, אבל באזן חדור מטרה, כמעט תמיד שהיית נכנסת הביתה אני זוכרת אותך יושב בפינת אוכל ולומד לבגרות במתמטיקה או לפיסיומטריו ודומיו.. שאפתן שלא יותר לעצמו אף לא לרגע! גם כשהיה קשה...

gal, הצלחת לשפיע ולשנות את חייהם והשקפת העולם של כל כך הרבה אנשים, גם כאלה שהכירו אותך רק לסת...).

אוף ההתקומות שלך עם המחלה היה מדחים, מוערך ואףלו בלתי נתפס.. לי לא יצא לראות או לשמעו אותך נופל למקומות של רחמים עצימים ו- "כמה קשה לי.." אלא להיפר, תמיד רצית לךם ולהשתפר, וגם הצלחת, תמיד הלכת ושافت ללמידה ולהשכיל גם בעולם הרוחני וגם בגשמי, לא יותרת לעצמך אפילו לרגע למרות שהיית בתקווה שהרשתה לך את זה... וזה gal, מוערך. לא רק מה שעברת, אלא איך שהתקומדת ומה שהקרנת, היה כל כך אופטימי וחזק.

אין ספק שנחתת לי חתיכת שיעור באיך מתמודדים עם קשיים, איך מתמודדים איתם בגבורה, ואני בטוחה שאני ממש לא יחידה...

היה כל טוב, טהור, חכם, מצחיק, אכפתני, פינט אכיתי ונוחש שלא מיותר אף פעם!
ולכם ההורים והמשפחה - תהיו גאים שיצא לכם ליד צזה! תהיו גאים שהinicתם אותו לערכים שקשה למצוא היום, תהיו גאים שמדובר בבן אדם שמעורץ לעידי כל כך הרבה אנשים והשאר אחורי שובל ענק והרבה אבל הרבה היגנים! תהיו גאים בשאר הדברים שיצרתם ביחד ובכל החוויות והזיכרון שדאגתם לטפח, תהיו גאים בהתקומות שלכם עם המחלה! ש תמיד הראותם אופטימיות ותמיד עשיתם לגיל כמה שיותר שמחה, שידרתם לו את כל האושר שאפשר ואני בטוחה שזה השפיע עליו, על ההרגשה שלו ועל ההתקומות עם המחלה.

תהיו גאים בעצמכם! כי גם אתם המתמודדים עם המחלה והתקומdatם בגבורה ועילוי שאין לתאר.

gal, אמן לא הכרנו יותר מידי לעומק אבל אין ספק שאתה לב אחד גדול ותמיד תהיה, כנראה שהיית טוב מידי לעולם הזה, אבל אין ספק שהשארת חותם..

אני בטוחה שאתה שומר על המשפחה והקרוביים שלך מלמעלה, וגם קצת מסתלבט מכאן

אהבת ל תמיד,
אלמוג

גלווע

לסדר את המדיח כמו חילים, להשלים בין ניצן ליום כשמעצבן, להיות הכי חזק בשבייל כולם, לא להתלונן, לא מגרד ל', לא כואב ל', אני חזק אני גיבור, הסירו דאגה מליבכם.

דברים קטנים שאני זוכרת מdad גדול.
היה האח שלך אחות הייתה מבקשת, הבן שלך אמא הייתה רוצה והחבר הכי טוב לחברים שלך.

השארת חותם השארת משמעות והיית אצילי לכל אורך הדרכך-תודה שזכינו במתנה שאתה!
היה חזק מידי,יפה מידי, טוב מידי לעולם הקון זהה שלנו, האופטימיות שלך גרמה לנו לחשוב שתישאר פה לנצח, בטח אתה כבר המלך הכי אהוב בשםינו

הגיע הזמן לנוכח אהוב שלנו
מתגעגעים ואוהבים תמיד

לינו אסולין

לכל אחד יש את הגל שלו..

gal sheli,

سبיב אוקטובר 18.. אני זכרת שיעורים בין הראשונים באוניברסיטה, ניצ נכנסת לכיתה עם פנים נפולות... לא הבנתי מה קרה, עוד לא ידעתה שהיא תהייה החצי השני שלי, אבל החיבור היה מהתחלה.. אני שואלת לשולמה, משחו לא בסדר אליה.. היא כתבת לWORD בקובץ WORD על הבשורה שהיא קיבלה... ככה התחלתי להכיר אותך.. בהתחלה לא נפגשנו, אבל הספרים על מי שאתה, על איזה אח אתה, איזה בן אדם, איזה חבר ואיזה אדם אתה אין יום שלא שמעת, התהבותי בלי שנרגיש פוזיות אחד את השניה. ואז היה יומ שנצץ ספרה לי שלג ווובל באים לאיראל, נשב קצת בkokola, ועוד.. איזה ערבי כיף היה שם, בחור גבוה, עם חיווק, נכנס מתחילה להכיר, אין מה להגיד, ISR חיבור, כימיה שלא נוצרת עם כלם. ואז איזה כיף היה. אחרי הערב הזה כבר דמיינתי עוד הרבה ערביםivid, הcliffe שהיה, ה策וקים.. וכל יום, אני שומעת מי אתה, לומדת להכיר את הגל השני אני רוצה להכיר לכל החיים. גבר שכל בחורה חלה עליו.. אח שכל אהות תרצה. ואז התחילו הטיפולים,ocab ליגרוף מהמחשבה של מה שאתה עובר, אתה קולט? כמה חזק אתה, כמה הcalc, כמה יכולת, אני כל כך מעריצה שלך, גאה בר.. כל פעם יצרתי לך עוד ועוד בדמות של gal sheli.

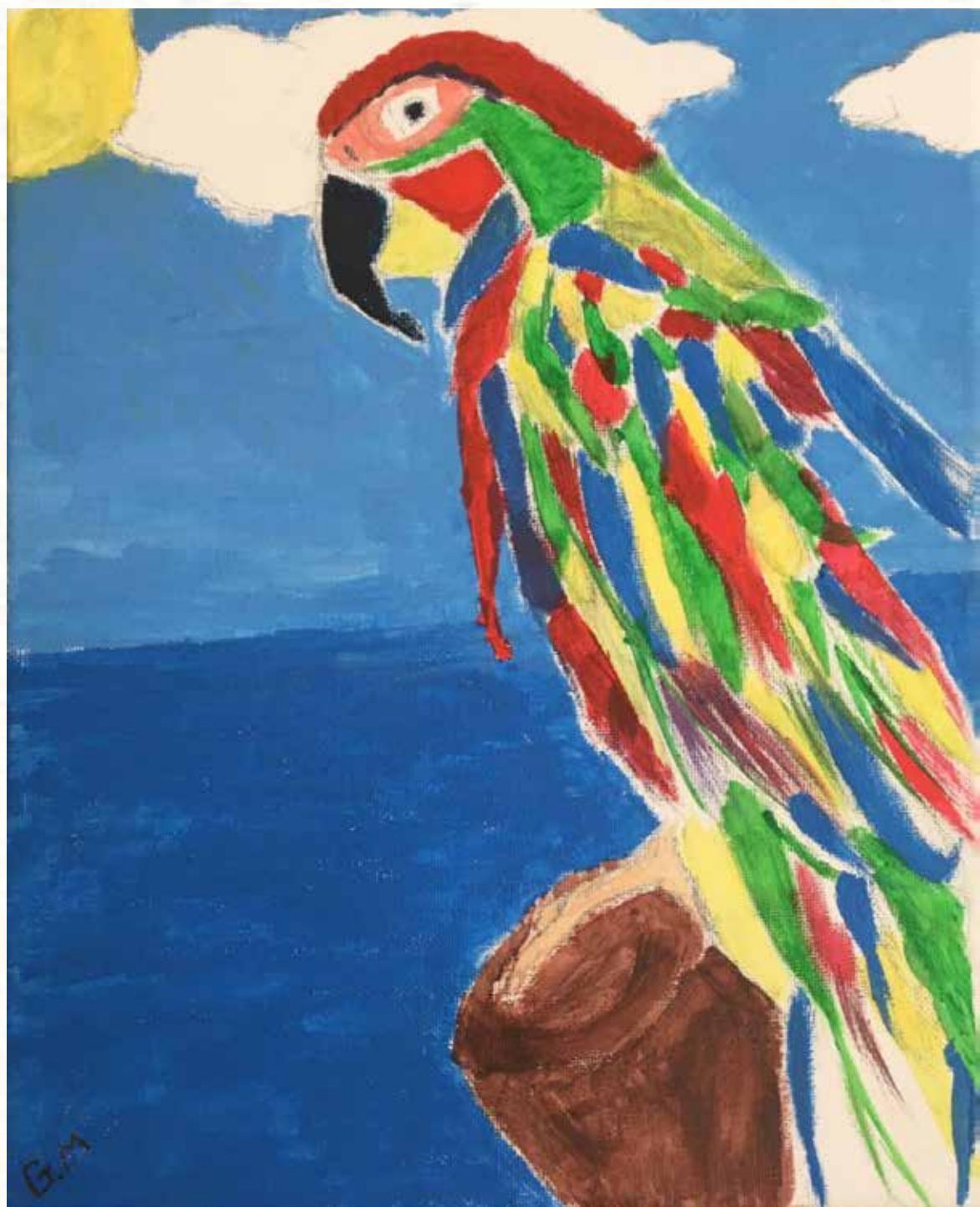
אני זכרת את היום הזה שלא הרגשת טוב, מצב רוח לא מי יודע מה, הגיענו לבית חולים מאיראל אליר, אני שמחה, שמחה שיכלתי להכיר אותך עוד .. ועוד מפגש בבית חולים ועוד מפגש אצלכם בבית, אבל כמה שפוזיות קצת נפגשנו היה לך מקום בלב שלי ענק. עד עכשיו. מי שאתה יוביל אותי לאורך החיים, הטוב שלך, מה ספרים עלייך, כמה אתה חכם, מצחיק ושנון.. הערכים שהנחלת!

אני מרגישה אותך הרבה, יש סיטואציות שאתה נותן סימנים, ישليلות שאני מבקשת שתבואו לי בחלומות, עד עכשיו לא הגעת, אבל אני סומכת עלייך שתעשה את זה בטיניינגן הנכון! תודה, תודה שבתקופה כל כך קצירה נכנסת ללב לנצח, תודה שאני מתגעגת אליך, הרצון להכיר מכך עוד לא עוזב, מזל שכח הזמן שומעים סיפורים שמחמימים את הלב ויצרים עוד ועוד בדמות של הבן אדם האהוב אתה!

gal sheli אתה אחיד ומיחוץ, מכירה אותך היום יותר ממה שהכרתי אי פעם.
מבטיחה לך שהקרובי שלך תמיד ידעו מי אתה.

אחינועם בר זכאי

תוכי שגל ציר באחד מימי האישפוז שלו בטל - השומר





אָח אֶתְה תּוֹלִיחַ

אל מיכל | 1993-2019

